

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Drakula határozottan komor hangulatban tért vissza ódon kastélyába. Már másodsor vesztett tekintélyes összeget a lóversenyen. Valami nem volt rendben. Valami nagyon nem volt rendben kedvenc Látója előrejelzéseivel. Ennek feltétlenül a végére kellett járnia.

Sybill boldog mámorban töltötte napjait. A mámort a nagy mennyiségben elfogyasztott sherry biztosította, míg a boldogságot az, hogy a jóslatai a korábbi 30 %-os találati szintről felfejlődtek az 50 %-os szintre. Ez ugyan még mindig a „vagy igen, vagy nem” kategóriába tarozott de a sherry a mámoron kívül a töretlen optimizmust is biztosította Sybill számára. Bár az utóbbi időben, mintha a „vagy nem” állandósult volna. De Sybill folyamatos szalonspiccben töltött napjait ez nem zavarta, arról nem is beszélve, hogy Trelawney életében a reménytelen szerelmekkel és ismeretlen levelezőtársakkal folytatott küzdelem megszűnt létezni. Számára Drakula volt az egyetlen és tökéletes férfi. Pontosan ugyanúgy semmit nem akart Sybill-től a jóslatokon kívül, ahogy Sybill sem vágyott semmi másra, csak arra, hogy felhajtson még egy pohár sherryt és rövid torokköszörülés után elrebege... ami eszébe jutott. Sybill maradéktalanul boldog volt. És részeg.

Miután a fiatalabb potyautas, a kis Luna tizenegy év után visszatért a saját idejébe, Drakula az ő titkos közreműködésével tartotta a kapcsolatot a számkivetett mágussal. Erről senki sem tudott, talán még Piton kis Hercegnője sem... A gróf elmélázott, ahogy kedves barátaira gondolt, annyira, hogy csaknem hanyatt esett, amikor megcsúszott a toronyszobába vezető lépcsőt borító denevérürüléken. Káromkodott magában, majd minután eltüntette cipője talpáról a szennyet, kopogtatott az ajtón.

Odabentről koccanó üvegek zaja majd, néhány köhintés és egy rekedtes „igen?” hallatszott.

Sybill megkapaszkodott az asztalkában, amin a karcsú kristálypoharak álltak, míg másik karján csörömpöltek a karkötők, miközben a belépő gróf felé nyújtotta a kezét.

– Ne mozduljon! – akadtak fenn Sybill szemei – Most... valamit érzek... – suttogta, majd pár pillanat múlva diszkrét böffentés hagyta el a száját – most már mondhatja – mosolygott a grófra kócos haját hátrarázva –, de ne is mondja! Látom a rezdüléseiből, hogy aggódik. Teljesen feleslegesen teszi – csapta szét a két kezét Sybill, majd a mozdulattól egyensúlyát veszítve behuppant a süppedős karosszékbe, amely szinte elnyelte csontos alakját.

– Ne... ne segítsen! Higgye el, az élet csodás... nélküle már halottak lennénk – hörögte Trelawney, miközben kitornászta magát a puha párnák közül és elhelyezkedett a fotel szélén – aggodalomra semmi ok!

– Éppen ellenkezőleg, kedves Sybill. Egyre több okom van az aggodalomra. – Besüppedt kedvenc karosszékébe, és a Látót figyelte, aki szakavatott mozdulatokkal készítette elő a kellékeket. Lehunyta a szemét, ezt követően lerántotta a leplet a finom faragású asztalkán nyugvó kristálygömből. Összehúzott szemmel nézte, majd hüvelykujját megnyalva, letisztogatott egy légy piszkot a varázsgömből. Elégedetten gyújtott meg néhány füstölőt, amitől azonnal fojtogató füst és a keleti rózsák nehéz illata töltötte be a szobát. Sybill csapkodott párat a korábban a kristálygömböt takaró kendővel és közben varázsigéket mormogott. Feltehetőleg a gróf számára is kihallatszottak a mormogásból a „jó édes anyád” és a „...csába ezzel” ősi szavai.

– Na! – nézett Sybill újra a grófra – most már látjuk egymást...

– Itt, az időn-kívüliség fellegvárában igazán elvárható, hogy a tisztánlátás állapotát elérjük... – suttogta áhítattal a gróf. Felkészült a szeánszra.

Sybill bólogatott miközben akkurátusan elrendezte a térdén hosszú szoknyájának ráncait.

Mélyeket sóhajtott és kezeit a kristálygömb fölé emelte, majd a grófra pislogott.

– Tulajdonképpen mi is a kérdés?

– A kérdés ezúttal az, hogy mi oka a képességei rejtélyes csökkenésének, drága Sybill. – A gróf hangja cseppet sem volt ingerült, de a számonkérés érezhető volt belőle. A legenda, amit a Látó köré szőtt, nemcsak hírnevet, hanem hatalmas vagyongyarapodást is jelentett mindkettőjük számára. Ám ahogy telt-múlt az idő, Sybill előrejelzései egyre pontatlanabbak lettek.

Sybill arcára kiült a zavarodottság, miközben a fotel mellett álló üvegért nyúlt, és két poharat húzott elő az egyik díszpárna alól. Vékonyra vált hangon válaszolt.

– Ezt értem úgy, hogy elégedetlen velem? Mint maga is tudja – Sybill egy hajtásra kiitta a pohár sherryt, majd szórakozottan forgatta a kezében a másik poharat, amit a grófnak szánt – mindenki, aki néz, de nem lát, vak; mindenki, aki lát, de hallgat, duplán vak; csak azok látók, akik másoknak fényt visznek – nyújtotta a gróf felé a poharat, melynek metszett üvegén megcsillant a gyertyák lobbanó fénye. – A jelen az alakítható jövő megváltoztathatatlan múlttá válásának folyamata. Látni szabad. Tenni... – Sybill megfogta a nyakában lógó kristályt és megrázta a fejét.

Csak az együgyűek képzelik, hogy ha elmennek a jövőbe, ott megszereznek egy katalógust az évszázad lóversenyeinek eredményeivel, akkor visszatérve a saját idejükbe, nincs más dolguk, mint megtenni a nyertes téteket. Ó, nem! Drakula megértette, hogy minél többet nyer, annál inkább befolyásolja a következő futamok kimenetelét... Az érdekek szövevényének pedig semmi közük ahhoz, ami a versenypályán történik. A gyakorlatban tapasztalta, hogy a pusztta megfigyelés ténye befolyásolja a megfigyelés tárgyát és folyamatát, sőt magát a megfigyelőt is. Sybill esetén ez a befolyás már kezdett nem kívánatos mértéket ölteni...

– Mindnyájan a jelen fogságában élünk. Cselekvéseink és nem cselekvéseink teremtik meg a következő pillanatot, majd az azután következőt. Ha az idő törvényei a jövőre vonatkoznak, nem tévedhetetlenek. Amennyiben tévedhetetlenek, nem a jövőre vonatkoznak. (Einstein ha élne... ezért a csavarásért baromi rondán nézne rám:DDD) Vagy fordítva? – Sybill elbizonytalanodva hallgatott el és szórakozottan csavargatni kezdett egy az arcába lógó hajtincset.

– Valahogy így van ez... Nem?

– A jövő állandó mozgásban van, és bizonyos események kimenetele még egyáltalán nem dől el. Közben bármilyen változtatás, apró, jelentéktelennek tűnő beavatkozás eltéríti az eseményeket, így az előrejelzés feltételei egyre romlanak. Ám egy igazi Látó, mint ön, kedves Sybill, elméletileg folyamatosan képes nyomon követni a változásokat. Ha ennek ellenére nem az történik, aminek történnie kellene, annak számos oka lehet. Tárja fel őket, kérem! – *Elvégre ezért tartom!* – tette hozzá gondolatban, meglehetősen bosszúsan a gróf.

Sybill némi rángatással kiszabadította az ujját az összegubancolódott tincsből és előrehajolt, hogy a nyakában viselt kristályt a látókőhöz érintse. Fényesen ragyogott fel a kristálygömb és felismerhetetlen, homályos ábrákat vetített maga köré.

– A jelen az alakítható jövő megváltoztathatatlan múlttá válásának folyamata – ismételte Sybill – Mind részesei vagyunk. Még ez a pók is itt – pöccentette le a karjáról az apró lényt Trelawney – én is, aki megöltem és maga is, aki csak nézte – Trelawney közelebb hajolt a pókocska teteméhez és a biztonság kedvéért rálépett, majd finom twist mozdulattal a szőnyegbe taposta – Mindenkit érhet baleset, ha idejében ott van. Igyunk az emlékére! – emelte fel a poharát Sybill és a grófra mosolygott – az ő vége talán más valami kezdete – motyogta a villódzó képekre függesztve pillantását – és ha törekszünk rá, a nulláról hamarosan eljutunk a mélypontra. Vagyis a mélységekbe. Akarom mondani, mindennek a legaljára.

Drakula elméje már zsongott a jósnő szavaitól. A füstölőkből felszálló illat megremegettette az orrcimpáit. Közelebb hajolt a kristálygömbhöz.

Trelawney halkan hortyogott pár pillanattal majd összerezzenve felkapta a fejét.

– A múlt és a jövő metszéspontja, az Örök Jelen... s a Most, a múlttá váló pillanat egymásba

folyik, hogy a következő pillanatban elváljanak s újra egymásbahatoljanak... – suttogta áhítattal a gróf, ahogy az ősi szimbólumot tanulmányozta.

Sybill vastag szemüvege fölött a grófra sandított. Fogalma nem volt, hogy Drakula miről beszél. Kissé félrebillentette a fejét és újra megszemlélte a gömb ködös képei között felragyogó ábrákat.

– Ez itt, szerintem olyan, mintha utólag stoppolták volna össze – bökött Sybill hosszú ujjával a gömb egyik pontjára, amitől az lassan a gróf felé kezdett gurulni, őrült módon összekeverve az általa vetített képeket – Áááá! – kapott utána kétkézzel Sybill, de már későn. A gömb forogni kezdett önmaga körül és a fel-felvillanó képek mozogni látszottak. Zajok és szagok törtek elő a semmiből. Bántóan éles és valóságyszerű dolgok robbantak elő a gomolygó füstből – Sybill a fogát szívtva – balszerencse. 24 kockás mozgóképek... fények virradat előtt.

– Valami változás? A nem-tér-nem-időben? – húzta fel a szemöldökét Drakula. Figyelte a felszálló füst, a fények és az árnyak játékát. Lassan egy szellemarc rajzolódott ki. – Hát ez meg ki? – hőkölt hátra a gróf, amikor Narcissa hatalmas mélykék szeme villant fel egy hosszú pillanatra és az íriszén Piton képe tükröződött. Sybill elfintorította az orrát és lenézően cöccögött – Hogy ennek mindenhol ott kell lennie... – Trelawney közelebb hajolt és rekedt hangon suttogott – ott van. A közepében. Minden kavarog csak az ő képe tiszta. Onnan indult ki... valami. Valami teremtő vagy pusztító – Sybill megvonta a vállát – érdekes ez?

– Az események középpontja? Ez a nő? Mitől olyan különleges? És mi köze hozzá Perselus öcsémnek? – húzta össze a szemöldökét Drakula.

Sybill összeráncolta a homlokát, míg végül vállvonogatva kibökte.

– Ha egy szajha különleges, akkor ő is az. Máskülönben... az is lehet akaratos, aki nem akar semmit. Vagy aki csak a semmit akarja. Bár ezt magam sem értem – túrt a hajába idegesen Sybill – A képe tiszta de csupa zűrzavar és ellentmondás ennek a nőnek minden szava, a tetteiről nem is beszélve. Ugyan ki vágyik ilyesmire? – rázta a kezét elutasítóan Sybill, miközben elfordította a fejét a kristálygömb által vetített képektől –, valami volt közte és Piton közt. Egy fogadás, vagy hasonló... amit végül nem tartottak be... vagy még nem? – Sybill újra a kavargó, fel-felragyogó képekre meredt.

A gróf a homlokát ráncolta.

– Nem olyanak ismertem meg, aki ne tartaná be a megállapodásokat. De hát mi volt a megállapodás?

Sybill szemei kigúvadtak és nyelvét kinyújtva igyekezett koncentrálni. Még pislogni is elfelejtett, miközben időnként felsikoltva tolmácsolta a grófnak a látottakat.

– Egy jövőbeli találkozást fogadtak... talán. Vagy... nem, nem! Valami esküt tett Piton. Esküszöm, esküszöm, fogadom... ilyenek... – Sybill hörrenve kapaszkodott a fotel karfájára és a grófra meredt – Lehetséges, hogy Piton korábban titokban feleségül vette Narcissa Malfoyt? (bocs... ezt megint csak nem bírtam kihagyni:DDDTG) Még mielőtt beleszeretett a kis Hermionéba?

A képek peregtek. Időnként ugyan elhomályosultak, amikor Sybill a meleg, a füstölők és a Sherry hatására kissé elbóbiskolt, majd horkanva magához tért és ott folytatta, ahol korábban abbahagyta.

– Nem vette el azt a rémes nőszemélyt, csak... – Sybill összeszorított szájjal kuncogott – néhány pillanatra összetalálkoztak ott, ahol minden születik és minden véget ér. A múlt és jövő peremén, ami kívül esik a Most-on. Szörnyű hibát követek el – dőlt hátra Sybill és újra eltűnt a süppedős párnák tengerében. Hangja tompán szólt a fotel mélyéről, miközben szárazág-szerű ujjai a karfát markolázták és igyekezett újra felülni – az asszony az életével fog fizetni ezért a hibáért. És nem csak a mostani életével... Piton pedig... gyűlölni fogja őt. Vagyis gyűlölte. Vagy most gyűlöli. Mindig ezt látom – nyekeregte Sybill, miközben lerúgta ezüstcsatos cipőit, és maga alá húzta vékony lábait, hogy biztonságos támaszt nyerjen a kényes fotelben – gyűlölet, undor,

megvetés... vonzalom, vágy, fájdalom. Összeférhetetlenek. Nincs bennük semmi közös. Nincs közös jövőjük, még közös jelenük sem. És az egymásnak csapódó érzések hol kioltják, hol felerősítik egymást. Valami ilyesmi – legyintett Sybill unatkozó arccal, majd a következő pillanatban feltérdelt és kinyújtott karral meredt előre – Ott! Ott! Látja azt az örvényt? Amit létrehozott a szerelem és a gyűlölet? Ott történt valami...

A távoli múlt eseményei összefolytak a jövő bizonytalan emlékfoszlányaival. Durva beavatkozás történt, ami a téridő struktúrájának szétesésével fenyegetett. Az Univerzum elég rugalmasnak bizonyult, ám a nagy erejű, koncentrált energia csaknem szétvetette a tartományait. Recsegett-ropogott a Mindenség.

Sybill eltakarta a kezével az arcát és csak az ujjai között kukucskálta a kavargó képeket. Az örvény tölcseré forgott és egy pillanatra felvillant a megfoghatatlan végtelen, aminek még a látványa is Trelawney torkára forrasztotta a szót. Alig volt hallható, amit suttogott. – Átjutottak. Lilith megérkezett. A szerelemben oltott gyűlölet alakot öltött. Tobias kihasználta az örvény szívét. Nem a testnek van lelke, a léleknek van teste. De Narcissa Malfoy nem önmaga többé.

– Hihetetlen. És mindez csak azért, mert az a kis démonkölyök... – Drakula nem tudta befejezni, mert a hirtelen robbanás a fotelba préselte. Sivító hang hallatszott, és Sybill a fülére tapasztotta a kezét. Tobias alakja betöltötte az apró szobát. Folyamatosan, kápráztató gyorsasággal változott csecsemőből a Herceggé, aki Hermione-t ölelte majd a középkorú Pitonná, aki ugyancsak a lányt szorította magához és végül zombi szerű élőhalottá, aki Hermione nyomában lihegett. Utóbb egy kupac csonttá hullott szét, amiből újra egy csecsemő sírt fel. Undorító szag töltötte be a szobát és határozottan felismerhető volt Hermione zokogása, átkozódása és sikolyai. A háttérben pedig egy nő lelket csikorgató nevetése. Sybill borzongva húzta össze magát

– Be kell avatkoznunk – döntött a gróf. – Ez nem mehet így tovább! Ki idézte meg ezt a szörnyűséget?

Trelawney remegő kézzel a poharáért nyúlt és fancsali arccal nézett a grófra.

– Ha vágyaink lovak lennének... térdig járnánk a lószarban – motyogta a pohár pereme felett – senki nem érdemli meg, hogy megalázza magát egy viszonzatlan szerelemmel. Még egy szajha sem. És nem csak ő az oka.

– Most ne beszéljen mellé, drága Sybill. – Egyetlen nevet akarok hallani!

– Arthur Rembaud – vigyorodott el Sybill és a szívére szorította a kezét – vagy Vin Diesel... – Sybill kacarászva megrázta a fejét – hagyjuk az ábrándokat. A férfiak úgy is olyanok mint az elefánt. Szívesen nézegetem, de otthonra nem kellene... – Trelawney ujjait a halántékához illesztette és zümmögve koncentrálni próbált majd kibökte

– Piton – Sybill csuklani kezdett a meglepetéstől és rémülten hadonászott – ő biztosan nem. Egy pillanat, eeeeegy pillanaaat... – Sybill kapkodva vette elő az üveget és lötytyintett belőle a pohárba, majd a poharat két keze közé fogva belebámult a lassan csendesülő vörös-barna folyadékba. Aranylóan csillant a fény az apró hullámzó gyűrűkön, amit Sybill remegő keze keltett. Trelawney megnyalta a szája szélét és orrcimpái kitágultak, miközben szemei bandzsán összeakadtak. „For neither can live while the other survives.” csengtek a szavak a levegőben és Sybill behúzott nyakkal, rémülten nézett körül. Hangja rekedten suttogott – úgy tűnik nem élhetnek egymás nélkül. Vagy egymással. Esetleg mással nem élhetnek – belekortyolt a sherrybe – sosem voltam valami jó óangolból... ssss! – emelte fel a kezét és karján a karkötők csilingelve szaladtak a könyökéig – valamit mond... – Sybill szemei elkerekedtek és rémülten felsikoltott – Eddig azt hittem, hogy Pitonról és Hermione-ról beszél... együttélés vagy együttállás, valami hasonló misztikus dolog – Trelawney kikászálódott a fotelból és mezitláb, fel-alá kezdett járkálni. A varázsgömb vetített képei idegen vonásokat festettek Sybill arcára miközben szófoszlányok szakadtak ki a morajból – pedig valójában annyira egyszerű... nem „kiválasztották egymást”, hanem „a Kiválasztott aki egy más” – Trelawney nagyot sóhajtott, és újra leült a fotelba

elégedetten pislogva Drakulára.

A gróf arcán átsuhant egy torz mosoly.

– Mi az, hogy a Kiválasztott? Kedvesem, ezt már annyi közönséges emberre mondták! Ki választotta ki? Kinek a bajnoka? Egyáltalán, mi a feladata?

Sybill a kezébe vette a nyakába lógó elefántos amulettet és elmélyülten rágcsálni kezdte. Hegyes orra ezernyi ráncba szaladt, miközben az elefántról máló festék, lassan kékre színezte az ajkait.

– Ezekről nem volt szó – nyekeregte Sybill majd tovább rágcsálta az elefántot – talán valakinek a mása... vagy más mint akit Kiválasztottnak hittünk? Nem tudom – rázza meg a fejét – már a jövő sem a régi...

A fehéres ködgomolyag betöltötte már az egész szobát. A jelenetek között nem lehetett megfigyelni semmilyen logikus sorrendet. Mintha az ok-okozat törvényét semmibe vevő játszadozás győzedelmeskedett volna a Természet rendje felett.

– Vénemberek játszadoznak, és az Isten nem figyel – Sybill legyintett – ami velem sűrűn előfordul az gyakran megesik. – Trelawney igyekezett a gyorsan pergő képek között valami kapaszkodót találni. Bármit, ami ismerősnek tűnik számára. Fejét kapkodta a különböző helyeken felvillanó jelenetekre, míg végül elgyötörten szorította remegő kezét a szívére. A képek lassan eloszlottak, a hangok elhalkultak és csend telepedett az apró szobára. – Élni segít, aki halni tanít – rebegette Sybill és a várakozó Drakulára nézett.

– Melyik hát az a csomóponti esemény? – érdeklődött a gróf.

– Csomópont? – Sybill mosolyogva pislogott vastag szemüvege mögül a grófra és lebontotta a haját összefogó széles szalagot majd meglöbögötte Drakula felé – látja? – Sybill megtekerte a hajpántot és a két végét összeillesztette, majd a férfi felé mutatta. Még így sem túl izgalmas... látványnak legalább is. Bár... képzelje el, hogy ez az út a lába alatt van. De... – adta a gróf kezébe a megtekert szalag egyik végét, majd a kezét a gróf keze mellé szorította és mosolyogva pislogott Drakulára a vastag szemüveg és az átható sherry szag mögül – érti már? – Sybill hosszú ujjá elindult a sajtát összeszorított öklétől végig a szalagon egészen a gróf hideg, fehér kezéig és könnyedén felszaladt a fekete ruhaujjon – ugyanaz a hurok, ugyanúgy be van zárva és mégis más, mint korábban volt. Pedig mi nem vagyunk mások. Talán nem az esemény a lényeg... inkább az, hogy minél távolabbról nézzük, annál messzebből látjuk.

– Ezek után nyilvánvaló a megoldás. Ha ugyanabban az időpillanatban jelen vannak valamennyien, minden érintett, akkor attól kezdve, a megfelelő mértékű beavatkozással új irányt szabhatunk az eseményfolyamnak. Eltéríthetjük az idővonalakat, meg nem történtté tehetjük a jövőt...

Sybill kezébe vette a poharat és az üveg után nyúlt. Csalódottan nézte a kiürült palackot – Fáj ez nekem, gróf úr – emelte ködös tekintetét a férfira –, itt semmi nem fogy el soha, csak az én sherrym. Lehetne ez ellen valamit tenni?

– Igen, Sybill, ha sikerrel jár, felemelem a sherry-adagját – vetett véget a magas röptű, filozofikus eszmecserének a gróf.

– Nem ígérek semmit, de azt betartom! – emelte a fejét dacosan Sybill és kinyalagatta az üres pohárból az utolsó cseppeket.

A betegesen sápadt bőrű fiú zsiros haja a szemébe lógott. Hosszú ujjai ideges mozdulattal túrták a füle mögé az ősznek látszó szőke szálakkal kevert fekete tincset. Szeme sötéten villant a poros padlás ócska foteljében.

Tom Denem Tobiast kereste. Azt a kölyköt, akivel a legtöbb szemétséget tudta elkövetni az árvaházban. Összekovácsolta őket a kínzás iránti mérhetetlen vonzódásuk. És most is itt volt az idő

egy kis mókára...

– Tobias, Te nyomorult! Kerülj elő! – szállt fel a padlásra Tom fenyegető hangja. Ami a legfélelmetesebb volt, hogy nem *kiabált*. Mégis messzire elhallatszott. – Ne kelljen megkeresnem téged!

Tobias kelleetlenül állt fel és indult a meredek padláslejáró felé. Most közelebről szólt a hang és a fiú meglódult. Tudta, hogy Tom hamar dühbe gurult és olyankor még vele is kegyetlen volt. A legjobb barátjával. Az egyetlen barátjával. A fiú ujjain kifehéredtek a bütykök, ahogy a korlátot szorította. Rettegett a magasságtól. Becsukott szemmel ereszkedett lefelé a lépcsőn. Metsző szél fúj és vércsék vijjogtak a régi udvarház felett. Tobias gyűlölte a hangjukat.

Tom kegyetlen vigyorral fogadta.

– Felesleges előlem bújkálnod. Én úgymint megtalálalak. – mondta ridegen Tobiasnak.

– Bujkál a halál! – rántott vállat a fiú és feltúrta faközöld pulóverének ujját. Gyűlölte ezt az agyonmosott pulóvert. Ugyanúgy ahogy a bokája felett végződő vászonnadrágot és a piszkosszürke kartonfüggönyöket az újságpapírral beragasztott ablakokon. Az egész árvaházat gyűlölte. A zabkását, a patkányok nesztét éjszaka a közös hálótermekben, a reggelre a vödörbe fagyott vizet. De legjobban a bombázások alatt a takarót a fejükre húzó halkán sírdogáló kisebbeket gyűlölte. A nyüszítésüket, a félelmüket és a könnyeiket, amit ő nem engedhetett meg magának.

– Gyerünk. Találtam egy játékszer. – Tom elindult.

Tobias sietve követte a magas fekete fiút, miközben a pulóvere alatt domborodó valamit nézte.

– Mi az? – bökött rá az ujjával – kenyeret szereztél?

Tom szeme megvillant.

– Ne érz hozzá!! – köpte. – Egy mocskos macska az. – vetette oda a fiúnak.

– Mit csináljunk a macskával? Azt nem lehet nyársra húzni – vont vállat Tobias és megszívta az orrát.

Tom vigyorogva ingatta a fejét.

– Ostoba! Annyi képzelőerőd sincs, mint egy csótánynak! Mindig csak zabálnál! – előhúzta a macskát és kegyetlenül megrázta. – Potenciális játékszer. Amit akarsz. Tőlem meg is dughatod!

Tobias elvigyorodott.

– Rendben, de utána gyűjtsuk meg!

– Piromán. Égessük fel ezt az erdőt! – röhögött fel Tom, aztán lépéseket hallott. Olyan élesen érzékelt dolgokat születésétől fogva, ami félelemmel töltötte el a nevelőket.

– Fogd be a pofád. – suttozta Tobiasnak, majd a közelben lévő fa mögé lépett s egy jól irányzott mozdulattal pálcájából sárga lángcsóva csapott ki. Egy kölyök felvisített a közelben. Tom már vele tért vissza Tobiashoz.

– Újabb finom játékszer. – vicsorgott. – Szerintem össze kéne hozni a macskával, nem gondolod? Ő is megdughatná. Vagy ő gyűjtaná fel! Aztán őt gyűjtanánk fel...! – rázta meg a fiúcskát és elkezdte szipolyozni az elméjét. Maga sem tudta, honnan van ez a képessége, de mindig megtudott mindent, akárkire ránézett. – Érzem a halálfélelmét... mindjárt... mindjárt... óh igen... – vicsorgott kéjesen Tom, amikor a fiúcska nyüszögni kezdett, hogy ne bántsák. – Könyörögj, te ócska szolga! – meredt rá Tom. Félelmetes volt. Szinte már túlvilágian sápadt, ahogy a kölyökre nézett. – Gyűjtsd fel ezt a dögöt!! – mutatott a macskára aztán Tom.

A tíz év körüli fiúcska rémülten kapálódzott Tom kezei között. Tobias odahajolt hozzá és sárga fogait kivillantva a fülébe sziszegett.

– Vagy megteszed, vagy téged húzunk nyársra. A seggedbe dugjuk ezt a botot – nyúlt Tom pálcája után – és addig toljuk, amíg kijön a szádon.

Tom elengedte a fiúcskát és a macskát, majd olyan hirtelen kapott Tobias torkához, hogy szinte elnémult körülöttük a világ. Szorította. Egyre csak szorította a vékony nyakat, miközben egyenesen Tobias szemébe nézett.

– Te barom! – szúrta a fogai között. Tom soha nem ordított. Jéghideg hangja gyűlöletesebb volt bármiféle ordításnál. – Ha még egyszer a pálcámhoz nyúlsz, megöllek! De előtte az agyvelőd lesz a vacsorám! – aztán eltaszította magától a fekete hajú gyereket.

Tobias elterült a földön és gyűlölködve nézte a fölé magasodó fiút.

– A franc se akarta elvenni a pálcádat, seggfej! – törölte a kézfejebe az orrát.

Tom lehiggadt.

– Na azért. – a kezét Tobias felé nyújtotta.

Tobias elfordította a fejét a felé nyújtott kéztől és feltápáskodott a földről.

– Most akkor mi legyen? – dugta zsebre a kezét és kihívóan nézett Tomra – a macska meglógott, a kölyök meglógott és még csak meg se dugtad. – Elkapta a fejét a felé lendülő kéz elől és felröhögött.

– Látszik, hogy az időd nagy részét nem töltöd itt. Lelassultál, eltunyultál. Fogadjunk, hogy már fel se áll.

Tom felröhögött.

– Mit érdekel téged az én farkam? Zabálni akartál az előbb. Közben szórakoztathatsz. Gyerünk. – mutatott előre Tom.

Az öreg szerszamoskamra alig volt látható az épület mögötti bozotosban. Az ajtaján hatalmas lakat rettentette a hivatlan betolakodókat. A hátsó részén néhány mozgó deszka csábította a rejtőzni vágyókat.

A két fiú elhelyezkedett a rég meghalt kertész ott felejtett báránybőr kabátján.

– Na lássuk, mit tudsz! – provokálta Tobias a társát.

Tom laza csuklómozdulatokkal meleg ételt varázsolt Tobiasnak.

Tobias megnyalta a szája szélét és az étel után nyúlt. Pillantását Tomra kapta, aki azonban megállásra készítette.

– Ne légy ennyire undorítóan pórias! – dörrent Tobiasra, majd elővarázsolt némi kenyeret és bort is. – Egyél. – vetette oda a „barátjának”. Ő maga nem vett magához ételt. Látta Tobiason, hogy meghalna, ha most nem ehetné meg az előtte lévő ennivalót.

Tobias igyekezett türtóztatni magát. Utálta a barátjából áradó megfoghatatlan eleganciát. Tom még egy békát is úgy tudott felrobbantani, mintha éppen ötórai teát fogyasztana. Tobias végül dühös mozdulattal maga elé rántotta a tányért majd szinte rágás nélkül tömte magába az ételt. Csak néhány perc múlva pillantott fel újra. Az ócska pulóver aljába törölte a száját, majd nyelvvel cuppogva szedte az ételmaradékot a fogai közül.

– Csinálj meleget is és akkor mesélek – nézett kihívóan Tomra. Tudta, hogy *úgy* mesélni csak ő tud. Úgy, hogy a másik érezze, amit mesél. Hogy lássa, szagolja, mintha ott lenne. Ilyet még Tom sem tudott, csak ő. Igaz csak egy dologról.

Tom fellobbantott egy lángot kettejük között.

– Regélj. De élvezzem is, mert kivarázsolom belőled az ételt és örök életedre éhes maradsz! – fenyegette meg Tobiast, aki belekezdett.

„A lány lassan kinyitotta melegbarna szemeit és óvatosan megmozdította ujjait. Egyenesen az őt karoló kézre siklottak a vékony ujjak. Nagyot nyelt és sűrűn pislogni kezdett, majd halványan elmosolyodott. Váratlan csókkal viszonzta az érintést. Gyengéden simogatta a fiú ajkait, mégis tele vággyal... Teste ellazult az érintésétől és felforrósodott, ahogy a testén kalandozó simogatás egyre jobban izgatta. A vágyát már nem tudta volna lecsendesíteni senki és semmi. Oly rég kívánta már őt... ujjai lassan siklottak végig a fiú meztelen testén. Hamar rátaláltak a kőkemény férfiaságára. Óvatosan kezdte simogatni, közben szájuk játékosan találta meg a másikat...”

Tom megnyalta a száját. Érzékei kiélesedtek. Szinte hallotta a lihegést... látta a lányt maga előtt, de nem volt rá különösebb hatással. Azért tovább hallgatta Tobiast.

„...keze a lány vékony izmos combját kezdte simogatni, egyre lejjebb, majd a térdei közé

lopakodva, óvatosan egyre feljebb és feljebb cirógatta a lányt, akinek már izzott a teste. A kék érzése borzongatta érzékeit. Akarta, hogy a fiú tegye már meg... mert megőrül a vágytól... teljesen átadta magát a fiúnak. Átkarolta a nyakát és megnyílt neki, hogy ő könnyen hozzáférhessen, közben forró csókokkal borította el a nyakát. Érezte az örvénylés és a kék hullámain a testében, s olyan volt, mintha nem lenne alattuk semmi. Sem ágy, sem padló, sem bolygó, s ők nem is élnének...”

Tom sötét szemében felvillant valami.

– Idióta vagy, mint az álmaid. – mondta szárazon. Nem érzékelte, miért jó ez a másik kölyöknek. Hogy egy lányt akar. Egy ostoba szukát... Nem ismerte a szerelmet. A valahová tartozást. Hisz csaltságban fogant, egy hamis szerelmben... életében ez volt az átok Minden a csalásra épült. Szerelme pedig a fekete mágia volt. Semmi más. Őt is kínozza egy égető érzés... óh... de még mennyire... *mindenki felett állni... mindenkire lenézni... megtalálni a halált és leigázni... örökké élni... a leghatalmasabbnak lenni ezen a rohadt világon!*

Tom izmai megfeszültek, ahogy erre gondolt.

– Nem álom – nyögte Tobias és orrcimpái kitágultak, miközben sápadt bőre az arccsontjára feszült – meg fogom találni. Valamikor az enyém lesz.

Tom felhúzta a száját, úgy, hogy kivillant a fogínye.

– Amíg Te holmi kurvákról ábrándozol, én igazi nővel találkozom. Igazi, feketelelkű nővel. Azok tudják, mi az élet, s a halál... egyszer legyőzöm a halált... – sziszegte Tom, de Tobias alig figyelt rá. Rávillantotta a szemét. – És ha megvan a lány, mit csinálsz vele? Egész nap csak dolgozol rajta? Ez ám az ambíció... – jegyezte meg lenézően Tom.

Tobias nyersen felröhögött.

– Igen. Hülyére kefélem. A fülén fog kifolyni... – Tobias nekidöntötte a hátát a szerszámokkamra korhadt deszkáinak – annyiszor fogom megdugni, ahányszor csak akarom. Az életét adná majd értem. A vérét. Bármit, hogy ne veszítsen el. De egy kurva, semmi más – Tobias ágyéka fájdalmasan lüktetett – egy rohadt kurva – nyögte a fiú és keze a nadrág elején matatott.

Tom felhördült.

– Hatalmad lesz felette... – nyalta meg a szája szélét. Erre a gondolatra már neki is kínzóan feszülni kezdett a nadrágja. Önkéntelenül odanyúlt.

Tobias arcán torz vigyorral nézte a másik fiút aki már csak azt látta maga előtt, ahogy mindenki előtte térdel... ahogy csókolják a lába nyomát...

Felnyögött.

– Aki előbb előbb elmegy, az nyer! – nyögte Tobias.

Tom már nem figyelt a másik fiúra. Ő már úr volt. A maga Poklában. Akkora úr volt, hogy maga a Halál elégítette ki őt... *(hát, ez enyhén beteg egy csákkó- de azért szeretjük:D-B)*

A két fiú lihegése betöltötte az apró fészert. Tobias 30 mp múlva elélezett.

Élete során ez az idő, már csak rövidült.

A túlterheléstől valamennyi varázspálca szikrázni kezdett. Sőt, Mardekár botja is, Harry kezében.

Harry dühösen meredt az egyre nagyobb botra amit északról visszatérve hosszas munkával pálca méretűre zsugorított, de most megint nőni kezdett és a fiú két kézzel kapaszkodott a remegő ereklyébe.

– Mi ez a hely? – kérdezte riadtan Percy. – Csak annyit fogott fel abból, ami körülötte történt, hogy meglódukt a tolószéke, átsuhant valami fényes, fehérségen, és amikor kibukkant a

ködfelhőből, Dolorest sehol sem látta. Igaz, tolószékét most sem tudta volna megállítani, és menthetetlenül a szakadékba zuhant volna, ha az egyik szerzetes el nem kapja.

Hermione, ahogy kilépett a fénykörből, azonnal tüszögni kezdett, de szerencsére Piton olyan zsebkendőt adott neki, ami megállította a folyamatos allergiás reakciót. *(adhatott neki Perselus ilyet?:D-B)*

Körülnézett, merre vannak, és rögtön meglátta szerencsétlen Percy-t, amint a mélyedés felé közeledik... utánarohant és minden erejét összeszedve elkapta. Szerencsére Percy nem volt túl nehéz... de még így is éppen csak meg tudta állítani. Lihegve kapta le a fejről a csuklyát és eltúrta a haját.

– Helló, Percy. Hogy vannak az üstök és a fenekeik? – fújta ki a levegőt a lány. Komikusnak találta, de egyben szánta is Percy-t.

– Te vagy az, Granger? – kerekedett el a sápadt Weasley-ivadék szeme. – Mit keresel te itt?

– Gyöngytyúkokat. És minden vágyam volt, hogy ezt Veled tegyem... – gunyoroskodott a lány, majd a többiek felé intett. – Nem vagyunk egyedül.

Piton leemelte fejről a csuklyát és egyenként a szemükbe nézett. Már megint többen voltak a kelletténél. A fejét csóválta. Majd előhúzta a mágikus, multifunkcionális ketyerét, ami jó szolgálatot tett az azkabani látogatás idején is.

– Jobb lesz, ha mindenki gyorsan fedezékbe húzódik.

Harry arrébb vonszolta a súlyos botot, ami most valamiért nem volt hajlandó a mentális utasításoknak engedelmessé válni.

Hermione kissé hátrébb lépett. Zúgott a feje és még mindig a zsebkendőt szorongatta.

– Fogadok, hogy tudta előre, hogy az időutazás ilyen hatással lesz erre a husángra. De nem szólt volna előre – suttozta Harry Hermione-nak Piton felé intve – még jó, hogy nem lógtam láncon a nyakamba. Miért is kéne fedezékbe vonulnunk? – Támaszkodott a mereven álló botnak Harry.

– Ezért...

Hatalmas dörrenéssel rés nyílt a világok között. Fehéres örvénylés keletkezett azon a ponton, ahol az imént átlépték a Múlt és a Jelen határát. Egy magas, szikár, fekete köpönyeges férfi lépett elő.

Harry azonnal felismerte a férfit. Így utólag szégyelte, hogy a bálon udvariatlan módon nem mutatkozott be neki, de határozottan emlékezett rá, hogy egészen más dolgok foglalkoztatták mint az etikett. Harry Mardekár botja mögé lépett, amikor Drakula feléjük indult.

– Én vagyok. Drakula – mutatkozott be a férfi. Pitonnal kezét szorított, majd Hermione felé indult. – Hercegnő!

Hermione halványan elmosolyodott.

– Gróf úr... hogy mi mindig milyen furcsa helyeken találkozunk. – biccentett Hermione tiszteletteljesen.

– Örülök, hogy újra látom. – Kezét a lány álla alá tette, egy pillantással megvizsgálta a nyakát. Csak az ő sokat látott szeme fedezte fel a nyaki ütőér felett az apró metszés nyomát. – Hát mégis megtették.

Hermione kissé elpirult. Drakulával valahogy mindig a szexuális életük taglalásánál kötöttek ki... a helyzet határozottan perverz volt. Főleg, hogy Drakula mennyire hasonlított a Hercegre... *(ez egy nimfomán liba! Habár lehet, hogy ez előnyt jelent, ha valakinek Karkarov a pasija... :D de Pitonnál...?)*

(Karkarov mereven elutasítja a feltételezést! Nimfomán az, aki nem nyer kielégülést, ezért keres mindig új partnert. Ez Karkarovnál már csak táplálkozási okokból sem bejövős. Hermione egy élvhajhász ... mi is? A szajhaság már Narcissáé...:D De a lényeg úgy is az, hogy Piton imádja [TTG])

– Megtették. – válaszolt halkán a lány. – Meg kellett tennünk. Nem akartam őt elveszíteni. – nézett komolyan a vámpír szemébe a boszorkány. – Meg akartam menteni a véremmel, ha már...

ezt kaptam.

– Az ősi vére mentette meg Perselust – bólintott a gróf. A többiek mintha megszűntek volna létezni számára, csak Hermione-t látta.

– Remélem is, hogy... már nem lesz baj. Sokszor gondoltam már arra, hogy... szívesen meglátogatnám Önt újra a kastélyában. Perselus-szal. Nagyon jól éreztem magam Önnél.

– Csak megismételni tudom, amit akkor mondtam: ön és Perselus öcsém mindig szívesen látott vendég a kastélyomban.

Hermione elmosolyodott.

– Köszönöm, gróf úr.

A kedélyes csevejnek Piton torokköszörülése vetett véget.

– Hátrább! Fedezékbe! – kiáltotta a varázsló, és mint valami hadvezér, előrántotta a pálcáját. Suhintott egyet, mire védelmező energiakupola borult rájuk. – Harry! Használd a botodat, kiáltott Potterre, amikor észrevette, hogy Harry még mindig a gróftól bámulja. Az elegáns megjelenésből semmit sem vont le, Drakula márvány-fehér bőre és a szemei alatt látható lilás karikák. Harry számára taszító hidegség sugárzott a férfiből és a gróf minden rezdülése arra készítette, hogy kettejük között határozottan és használhatóan ott legyen Mardekár botja.

Harry kezében vibrálni kezdett a bot. Egyre erősebb remegések futottak végig rajta és a rezgések, mint megannyi túsúrás zsidongtak Harry tenyerében. A fiú minden erejével igyekezett Pitonra koncentrálni.

Gondolataiban megjelent a bot, amint Piton kívánságát teljesíti. Valamit, amiről Harrynek fogalma sem volt, micsoda. Miközben utat nyitott a követelőző erőknek, idegen gondolatok és érzések csapódtak az elméjének. Pár pillanat múlva már nem csak a keze égett a fájdalomtól.

Újabb örvénylés támadt. Ezúttal egy félelmetesen, feketén gomolygó felleg jelezte, hogy valahol, valamikor, valakik utat törnek téren és időn át. Az átlátszó energiaburok hirtelen üvegszerűvé vált. Jégvirágok nyíltak rajta mindenfelé.

– Maradjon mindenki a kupola alatt! – Piton hangja most parancsolóan zendült. Hamarosan kiderült, hogy miért.

A százkilencvennyolc kifejlett, éhes dementor úgy csapott le a védőkupolára, mint valami fekete sereg.

Piton önkéntelenül közelebb lépett Hermione-hoz, mert észrevette, hogy a lány gyorsabban kezdi szedni a levegőt és arcszíne egyre fehérebb lesz.

– John... – nyögte Granger.

– Maradj velem, Hermione – suttogetta a férfi. – Én is érzem Johnt. Hamarosan itt lesz. Hiszen ebben a korban él. De már önálló élete van.

Hermione csukott szemmel bólintott, de tettei nem voltak összhangban azzal az érzéssel, amit kiváltott belőle ez a sok dementor.

Egyre sápadtabb lett...

Egyre gyengült és már Piton közelségéből sem bírt annyi energiát nyerni, amennyi kellett volna neki.

Drakula is a lány mellé lépett. A két nagyerejű vámpír energiája képes volt megóvni Hermionet a totális széteséstől.

– Engedd, hogy az elmédhez csatlakozzam! – kérte Piton a lányt, amikor észrevette, hogy Granger a gróf hatalmas energiakölcöne ellenére is már-már áttetszővé válik.

Hermione elméje már annyira zavaros volt, hogy alig fogta fel Piton szavait.

– Perselus... – nyögte most az ő nevét és csukott szemmel a férfi keze után kapott...

A műszer Piton kezében vészesen villogni kezdett.

– Harry! Tarts ki még egy kicsit!

A fiú összeszorította a száját, és nem engedte el a botot, miközben a kezét parázsként égette.

Minden erejével azon volt, hogy ne csak a szép, hanem az erős és mély érzések jussanak felszínre és adják át erejüket a botnak, melynek sugárzása a dementoroktól védte a csapatot. Harry halántékán kiültek az izzadságcseppek miközben rémülten érzekelte, ahogy a fájdalmas veszteségérzések fel-fel csapódtak a gondolatfolyamból, amit szabályozni próbált.

– Ki fogom bírni – sziszegte összeszorított fogakkal. Érezte a karjában az izmokat, ahogy erőlködnek, ugyanúgy ahogy az elméje küzdött, hogy megőrizze a hatalmát az ösztönös menekülési vágy felett. A tudatosság érzése lassan átjárta Harryt. A görcs engedett, a nélkül, hogy az izmok veszítettek volna erejükből. A gondolathullámok áramlása kiegyensúlyozottá vált és Harry már csak feszítő erejüket érezte és a hatalmat saját elméje felett. A parázsló érzés elmúlt a tenyeréből és érezte, ahogy közte és a fénylő kupola között oda-vissza hullámszik az energia, Mardekár botján keresztül. Végre körbepillantott.

Percy Weasley ekkor már ájultan, félrebicsaklott fejfel hanyatlott a tolószék karfájára.

Lupin hitetlenkedve nézte a szemei előtt lejátszódó jelenetet. Sok mindent tapasztalt már, mióta közelebbi ismeretségbe került Perselus Pitonnal, de minden biztonnal ez a legőrültebb kaland, amiben része volt. Alig hihető, hogy egy rakás dementort próbálnak meg kordában tartani. A társaság összetétele is több volt, mint meglepő. Harry erőfeszítései meglepték. Akármilyen legyen a nála lévő tárgy, anélkül bizonyosan nem tudnának védekezni. Mégsem hagyhatta, hogy védence egyedül szálljon szembe a gyászos sereggel. Percy hasznavehetetlen, a másik két mágust leköti, hogy a lányt életben tartsák, Lockhart kiválasztottja pedig...No nem!

– Expecto Patronum – határozott, halk hangon bocsátotta útjára a maga patrónusát. Siriusra gondolt, Lilyre és Jamesre. Az ezüst színbe öltözött farkas kecses ugrással suhant, hogy szembe szálljon a dementorokkal és védelmezően, állja útjukat.

Dudley kigúvadt szemmel meredt a tanárra. A whisky még dolgozott benne. Az ezüstösfehér káprázat megszűnt. A fekete felleg és a dementorok felidéztek a velük való találkozás emlékét. Nyöszörögni kezdett, és igyekezett összehúzni magát. Ez nem volt éppen könnyű, mert a társaságból ő képviselte a legnagyobb tömeget. Nem tudott elbújni a vézna tanár háta mögött. A dühös csuhás közelébe inkább nem is merészkedett, pedig sápadt bőre emlékeztette anyukájára. Az emlék hatására bömbölni kezdett, mint egy kisgyerek.

– Anyu... segíts! – De nem figyelt rá senki.

– Még három perc... – kiáltotta Piton, és hagyta, hogy Hermione megfogja a karját és merítsen az energiájából... hogy érezze... hogy vele legyen... ameddig még bírja... úgy érezte, életében először, hogy nem bírja ki.

Ezt most nem. Az a rengeteg rossz emlék úgy tolult elméjébe, mint egy új élet, az új élete, ahol csak szenvedés vár rá, semmi más... látta az erőszakot, a meghalt gyereket, és azt, hogy bármerre néz, a Herceg nincs sehol...

– Herceg... – súgta rekedten, szinte könyörgően a kis boszorkány és csaknem összeesett, ám Piton erősen tartotta a lányt, de egyelőre képtelen volt Granger fájdalmára koncentrálni.

– Bírd ki még egy kicsit, Hercegnő... – suttozta. – Fény Leánya! Tudom, hogy képes vagy rá...

Hermione köhögni kezdett, mert már a Pokol forró leheletét érezte és mohón kapaszkodott Pitonba, miközben folyamatosan nyöszörgött, mint akinek rémálma van, és amennyire képes volt, kinyitotta a szemét. Pitonra nézett. Szüksége volt a látványára... ez adott neki egy kevés energiát újra.

– John hamarosan itt lesz. Érzem, hogy közeledik... – duruzsolta Piton. – Ne hagyd el magad! Maradj velem!

Drakula gróf is iszonyatos kínokat állt ki. Hermione ereje már valószínűleg elapadt, mert teljes mértékben az ő energiacsakráit szipolyozta. A dementorok kérlelhetetlenül kavargtak a kupola körül.

– Remus! Segíts! – lihegte Harry Lupinnak, aki úgy tűnt még egész jó állapotban volt – ha

áttörnek, mind itt pusztulunk!

Lupin megerősítette patrónusbűbáját egy erős és boldog emlékkal, majd mentális erejét latba vetve próbálta meg Harry terheinek egy részét átvenni. Nehéz volt, nagyon nehéz. Nem is tudta, hogy bírta ki fiú ennyi ideig. A farkas hatalmas szökkenésekkel vetette magát ide-oda a kupola falainál.

–Tennünk kell még valamit – fordult Lupin verejtékező homlokkal a magas, karcsú alakhoz, aki a meglepő Drakula néven mutatkozott be a találkozásukkor – nem lesz elég a patrónus! Hihetetlen mennyire erősek! Ezek nem a megszokott dementorok. Nem tudom, mi hajtja őket!

– Azért ilyen erősek, mert érzik a muglik háborúját. Őlik egymást.

– Miért nem állítjuk meg? Mintha soha sem történt volna meg... – nyögte Harry, mert az ereje már a végét járta. Patakokban folyt róla az izzadság és úgy érezte, mintha a tudata időnként kihagyott volna.

– Nem! – csattant fel Piton. – Nem avatkozhatunk be, ez nem a mi háborúnk!

Harryn megkönnyebbülés futott át, ahogy megjelent Lupin patrónusa. Újra érezte az erő hullámvágását a kupolában. Majd újra az apró, riasztó rezgéseket. Pattanó hangokat hallott valahol belül. Surranó, idegen neszeket. Mintha a védelem egyes részei felszakadoztak volna az ismételt támadásoktól. Szikrák pattantak és Harry újra érezte a fájdalmas szúrásokat a tenyerében. Kezdte elveszteni a hatalmát a bot és saját elméje felett. Az izmaiban érzett fájdalommal együtt hidegség kezdte átjárni. Rémulten érezte, hogy a védelem ereje gyengül.

Lupin erőlködve tartotta fenn a mentális segítséget. Közben bevetett mindent, ami csak eszébe jutott, hogy a pajzs kitartson. Folyamatosan mormolta a védekezésre szolgáló bűbájokat, majd egyiknél halványan ugyan, de elmosolyodott. „Sosem gondoltam volna, hogy valaha ezt használni is fogom” – futott át fején a gondolat – Ám a pillanatnyi kihagyás nem maradt büntetlenül

A kupola már recsegett, ilyen ostromot nem bírt elviselni. Harry és Lupin patrónusa együttesen sem volt képes távol tartani ennyi erős dementort. Kékes energianyalábok szikráztak, az elektromos szmog félreismerhetetlen szaga kezdett terjengeni. Pitont nem érdekelte társai véleménye. Csak az, hogy Hermione-t biztonságban tudja.

– Nem törhetnek be! – Piton még egyszer Hermione szemébe nézett. A lány mintha valamennyit erősödött volna. Drakula néhány perc alatt teljesen megőszült, de már nem öregedett tovább. A két vámpír egymásra nézett.

– Hová viszed őket? – kérdezte Piton.

– A szövetségesek ígéretet tették – felelte szárazon a gróf.

– Nem ebben állapodtunk meg! – támadt az idősebb vámpírra Piton. Drakula hátrált egy lépést.

– Megváltoztak a tervek, Perselus. Túl sokat késlekedtél. Most és itt van szükség rájuk. Korábban senki sem tudott a létezésükről.

– Micsoda? – Remus hitetlenkedve meredt a másik kettőre. Eleddig azt hitte, a dementorok tévedésből kerültek ugyanabba az idősíkbába, mint ők (beh ártatlan a lelke), Egyszerűen felfoghatatlan volt számára a másik kettő üzlete.

–Megőrült itt mindenki? Dementorokat verbuválni, aztán a mugliknak eladni, hogy az amúgy is pusztító háborújukat még inkább azzá tegyék? – kiáltotta, de senki sem felelt. Remus felháborodottan Harry mellé állt. Legalább őt megvédi, ha beszakad a pajzs. Aztán lenézett a magába roskadt Dudleyra. Bármennyire nem kedvelte a kölyköt, kötelessége vigyázni rá is. Segítően nyujtotta feléje a kezét

– Vigyék már innen őket... – nyöszörögte Dudley. Onnan kapott megerősítést, ahonnan a legkevésbé várta. Egy pillanatra találkozott a tekintete Pitonéval. Majd ráförmedt Lupinra, félrelökve a karját: – Maga meg ne tapizzon!

– A kölyöknek igaza van! – villant meg Piton szeme. Hermione már teljesen ereje végén volt ekkor újra. A földre rogyott és összehúzta magát, mint egy kisgyerek. Kezével a porba markolt és

könnyáztatta arca piszkos lett a felszálló portól.

Piton a földön fekvő lány mellé térdelt, felnyalábolta Grangert.

– Lupin, tedd végre magad hasznossá! – kiáltott Lupinra Piton, mert az egykori vérfarkas és Dudley még mindig huzakodtak.

– Menjen már a fenébe! – üvöltött lila képpel a fiú a tanárára. Előhúzta a pálcáját, és elkiáltotta az egyetlen varázslatot, amit megtanult. – *Huss és pöcc! Vingardium leviosa!*

Lupin enyhén bamba arccal meredt a hirtelen kezéből kiröppenő varázspálcára. A legkevésbé számított ilyesmire a muglinak tartott fiútól. És a legkevésbé hasznos időpontban is jött. Értékes másodpercek teltek el, mire egy Invitóval visszaszerezte az eszközt. Hirtelen új energiahullámok csatlakozása lett érzékelhető. Remus egy magas idegent látott csatlakozni hozzájuk, ki tudja honnan.

– Jó, hogy itt vagy, John! – morogta Piton, amikor a háta mögött megérezte a félreismerhetetlen bagószagot. – De most már engedd el Grangert!

Hermione úgy lógott Piton kezei között, mint egy rongybabba. John rezzenéstelen arccal nézte a lányt, majd előhúzott egy cigit, aztán végighúzta hosszú ujját Hermione homlokán, majd az arcán.

– Elengedem, öreg. Ne majrézz. Feltéve, ha vigyázol rá. – gyújtotta meg a cigit a démonvadász és mélyen letüdőzte a füstöt, majd Piton arcába fújva felemelte a mutatóujját. – Ha nem vigyázol rá, megtalálalak, haver és kiheréllek. *(kemény férfiembör, hiába...:D-még akkor is, ha az igazi férfi szoknyát hord :P-B) (Az igazi férfi... dudán játszik, vörös szakálla messzire látszik... emlékeztetnélek Karkarov vörös szakállal jelent meg a vadkanban. Csak úgy mondom...:DTG)*

Jobban óvd, mint a saját életedet! – húzta fel a száját John, kilátszott az ínye, aztán még egy hosszú pillanatig farkasszem nézett Pitonnal, majd elfordult.

Lupin rászégezte a pálcáját. Nem tetszett a hirtelen felbukkant idegen, és úgy gondolta, Pitonnak nem kellene a hátát mutatnia egy olyan alaknak, aki nagyon is emlékeztetett egy megszállottra.

– Maga nem fenyegethet meg itt senkit! Ha segíteni nem tud, kotródjon innen! – szúrta a fogai közt, de akinek szánta, meghallotta.

– Öreg! Bolond vagy?! – förmedt Lupinra, aki mögötte állt.*(itt inkább perduljon sarkon, és nézzen szúrósan rám,nem akarnék a hátával tárgyalni, ha kérhetem!)*– Akarsz egy pénzermét a homlokodra?! – majd a földre köpött és még egyszer Hermione-ra nézett. – Harcos kislány vagy. Harcolj hát! És ne szokj rá a bagóra. – dobta el a csikket. – Mi a bűdös frász ez az invázió?! – nézett a kupola teteje felé John.

– Hagyd Lupint! Ő nem veszélyes! Ezek dementorok – mutatott az energiakupola fölött kavargó lényekre a varázsló. – Pokoli szörnyetegek a jövőből. – Szükség van rájuk, mert képesek elszigetelni ennek a kornak a szenvedéseit a múltbéli és a jövőbeli eseményektől.

John felköhögött és elővett egy hatalmas fegyvernek tűnő valamit.

– Ezek a pokolfajzatok nem ide valók. – hörögte és rájuk fogta a furcsa fegyvert. – Tisztítsuk meg a terepet. – morogta, szinte csak magának.

– Pontosan erre van most szükség – bólintott Drakula. – Elvisszük őket innen!

John-nak nem kellett kétszer mondani. Drakulával együtt kiléptek a kupola alól és szörnyű nagy kavarodás után a dementorok hada elkezdett utánuk vonulni. John eltorzult arccal szipolyozta a démonokat, a fegyverből pénzerméket lőtt rájuk, amitől kissé megzavarodtak a dementorok és szinte vakon követték a zsákmányt.

Miután John és Drakula a dementorokat terelgette a Pokol bugyrai felé, Piton Harryhoz fordult, aki a társaság tagjai közül a leginkább élénkebbnek tűnt.

– Egyedül kell tovább menned, Harry! Keresd meg Dumbledore-t, és mondd el neki mindent, amit a dementorokról megtudtál.

Harry fáradtan bólintott majd undorodva nézett a kigyúrt szőke Dudley-ra.

– Ezt megeszik a dementorok reggelire. Mi legyen velem?

– Te csak ne játszd itt az eszed! Tudom, mik ezek! Emlékszem rájuk! Add ide azt a dorongot, majd én megmutatom, hogyan kell használni! Csak le kell csapni őket, egymás után! – Ám ahogy a bothoz ért volna, abból valami kékes energianyaláb lövelt elő. Dudley elterült és percegig mozdulni sem bírt.

Mint valami malacvisítás, úgy hangzott a mugli fiú hangja.

– Úgy van, te is találkoztál már velük. Menjetez együtt! – mordult türelmetlenül Piton a két fiúra.

– Mindenki jó valamire, ha másnak nem... elrettentő példának. De most meg kell, hogy kérdezzem... mi a francnak húzkodjak magammal 120 kiló balasztot? Nem elég nekem Mardekár botja? Még arra se képes, hogy belássa, hogy ismeretlen terepen mozog. Majd még ő akarja megmondani, hogy mit csináljunk.

– Ezt döntsétek el egymás között! Piton most már nagyon dühös volt. Megrázta Percy vállát, aki lassan ocsúdott fel. – Lupin! Vigyázz erre az anyámasszony katonájára!

– Megteszem! Nincs is más választásom, úgy látom. Gilderoy még zokon venné, ha nem kapná vissza!

Harry körbenézett. Elhanyagolt és láthatóan emberek által nem járt mezőn állak, néhány csenevész bokor társaságában. Kicsit távolabb egy erdősáv látszódott és mögötte helyek emelkedtek. Ismerős táj, de mégis más. (ha nem ilyen vagy valaki már megírta, hogy milyen akkor átirom olyanra TG)

– Hova tudja vinni Hermione-t ahol biztonságban van? Van itt bármi is, amit emberkéz vagy pálca alkotott?

– A közelben van a Szárnyas Vadkan. Több mint száz éves az a fogadó. Ha olvastad volna a Roxfort történetét, te is tudnád – förmedt idegesen Piton Harryra, mert Hermione nem mutatott túl sok életjelet... aztán felnézett és az arca olyan halottsápadt volt, hogy egy kísértet is megirigyelte volna. Karjait erőtlően a férfi nyaka köré fonta és fejét a vállára hajtotta.

– Perselus... rossz... támadnak... John... – motyogta kimerülten. Egész testében remegett.

Harry még tévovázott egy kicsit. Tudta, hogy a lány jó kezekben van de aggódott érte.

– Maga velem marad? – nézett Pitonra – vagy utánunk jön Dumbledore-hoz?

– Úgy van, Grangerrel maradok! Keressétek meg Dumbledore-t! Este tízkor a fogadóban találkozunk!

Dudleyt nem érdekelte a vita. Piára volt szüksége, még hozzá sürgősen. A levegő még tele volt az elektrosztatikus feszültség és a dementorok szagával. Megvonta a vállát, és határozottan elindult a völgy felé. Fogalma sem volt ugyan, miért éppen *arra* megy. Talán a tó partján van valami csehó...

Harry elindult a szőke fiú mellett, kezében a pillekönnyűvé vált bottal. Néhány lépés után megállt és kérdően nézett Pitonra.

– De hol találom Dumbledore-t?

– Használd azt a rengeteg eszedet, Potter! – Piton hangja most sem nélkülözte a gunyorosságot.
– Lupin!

Remus kissé mosolyogva nézett Harryre – Fiam, gondolkodj! A Roxfort nem tegnap épült. Már áll egy ideje. Azt hiszem érdemes lenne körülnézni ott. Perselus – fordult vissza – van még valami kívánságod? – kérdezte enyhe gúnnyal a hangjában

– Bellatrix LeStrange a múltkor nem tért vissza. Nézz utána, merre lehet! – Azzal Piton, karjaiban a lánnyal, hoppanált a fogadóba.

Lupin a fejét csóválva nézett a varázsló után. Az utolsó információ azonban nagyban megváltoztatta a tereit. Előbb eljuttatja Harryt a Roxfortba, hogy találkozhassanak Dumbledorral,

aztán a két fiú hazajutásáról is gondoskodni kell, mert arról, hogy amikor ő Bellatrix LeStrange után veti magát, vele tartsanak, szó sem lehet.

– Indulás!

Harry dühös morgások közepette sietette a határozott léptekkel (vagy ahogy akarod) haladó Dudley után. Mardekár botja minden lépésénél súlyosan dobbant a földön, pedig Harry nem is érezte a súlyát.

Egyre sűrűsödtek körülöttük a fák, és már nem is lehetett a lombkorona közt látni az eget. Harry dühe ugyan csillapodott, de kezdett kifulladásra a gyors tempótól.

– Megállnál végre? – szót a szőke fiúra – úgy csinálsz, mintha tudnád, hogy hova méész.

– Én mindig tudom, mit csinállok, hová megyek – füstölgött Dudley. – Keresünk egy kocsmát, nem? Ahol kaja van, ott pia is van, ahol pia van, ott csajok is vannak!

– A vadkan valahol itt van a közelben, de most nem oda kell mennünk. Meg kell keresnünk Dumbledore-t. És ha már a nyakamba sóztak jobb lenne, ha figyelnél arra amit mondok... ha nem akarsz egy újabb malacfarkat a hátsódra – fűzte hozzá morogva Harry.

– Ne pofázz öcskös – perdült meg Dudley, és pálcájával bizonyára kibökte volna Harry szemét, ha a másikfiú nem visel szemüveget.

Harry megütközve nézte Dudley-t.

Az unokatestvére viaszfehérnek és kimerültnek tűnt. Ez nincs magánál! Ötlött fel Harry-ben és ösztösen ugrott a rogyadozó lábú szőke fiúhoz akinek az ökle nagyot csattant Harry fején. Kedvenc szórakozása volt, hogy fejbecsapja a kisebbeket, és a technikáját hosszú évek alatt mesterfokra fejlesztette. A kigyófejes bot vége szikrázni kezdett, veszedelmes fegyvernek látszott. Dudley megpróbálta kicsavarni Harry kezéből.

Harry döbbenetesen meredt a másik fiúra, aki a kezével szintén Mardekár botját markolta. Pár pillanatig farkasszemet néztek, majd Harry alig érezhetően húzni kezdte maga felé a botot.

Dudley megpróbálta félrelökni Harryt, hogy jobb fogást találjon.

– Engedd el – sziszegte Harry, a szőke fiú azonban a nyelve hegyét kidugva erőlködött, hogy elvegye tőle.

– Ostoba barom! Ez Mardekár botja, és csak nekem engedelmeskedik – fújta a fiú miközben igyekezett maga felé vonni a botot, amit Dudley a másik oldalról húzott.

Dudley felröhögött.

– Dehogyan engedelmeskedik! – Rátaposott Harry lábára, és tekintélyes súlyával addig lökdöse Harryt, amíg már csak az egyik kezével tudta tartani a botot. – Na, engedd el, te éhenkórász!

– Beképzelt hülye! Soha életedben nem fogsz egy csomag rágóguminál komolyabb dolgot varázsolni. – szuszogta Harry miközben kidagadtak az erek a halántékán, ahogy igyekezett Dudley erejének ellenállni.

Huzakodás közben észre sem vették, hogy már nincsenek egyedül.

– Kik vagytok, idegenek? – szólt fejük felett a kentaur hangja.

Harry egy pillanat alatt felismerte Firenzét és mosoly terült el az arcán.

– Professzor úr! Örülök, hogy ránk talált... találtak... – nézett körbe Harry és az arca elfelhősödött. A kentaurok dárdái mind feléjük irányultak és a tekintetük nem sok jót ígért.

Dudley csak röhögött.

– Hülye vagy, Potter! Beszélgetsz a lovakkal? Magázod is őket? – Csúfolódva felnyerített.

Harry rémülten kapta a tekintetét Dudley-ra majd gyorsan közbevágtott.

– Nem úgy értette. Tudja professzor úr... ő mugli. Nem ismeri a szokásainkat.

– A nevem Firenze – lépett közelebb a kentaur és szürke szeme fürkészően nézte a fiút – ne

szólíts professzornak.

– Harry Potter – hajtott fejet a fiú miközben meglökte Dudley-t, hogy ő is köszönjön.

Dudey azonban rá se hederített.

– Add ide azt a botot, te meg menj a fenébe a beszélő lovakkal! – üvöltött Harryre.

A kentaur felhorkant és patája idegesen kaparta a földet.

– Az a szerencséd kölyök, hogy bármilyen nagyra nőttél, még érzik rajtad a csikószag – vetette oda a szőke fiúnak majd Harry-hez fordult – tudom, hogy ismerlek Harry Potter, bár még sosem találkoztunk. Jobb, ha igyekeztek. Az erdő nem biztonságos – a kentaur felemelte a kezét és Mardekár botjához közelítette, majd leengedte a karját. Orrcimpái kitágultak és szigorúan nézett a fiúkra.

– Ezzel a tárggyal nagy erejű varázslatot hajtottak végre nemrég. Nem értem, hogy kerülhetett két gyerek kezébe. Veszedelmes szerszám, amely mindenki erejéből elvesz valamennyit, akár a jó, akár a rossz oldalon áll. Vigyétek el innen!

Harry jelentőségteljesen nézett Dudley-ra és magához rántotta a botot, majd Firenzéhez fordult.

– Mennénk mi, csak nem tudjuk pontosan hova. Valahol a közelben van egy fogadó...

– Hülye vagy Harry, ezeket az istállóban szolgálják ki! Oda nem megyek...

A kentaur már figyelemre sem méltatta a fiú gorombaságait. Elnézett a fejük felett, miközben válaszolt – kerüljétek meg az erdősávot. Maradjatok kívül rajta és a domb mögött, ott van a ház.

Siessetek – nézett rájuk ismét és hátsó lába idegesen kapart – nem akarlak itt látni benneteket.

– Rendben. Megyünk – sietett megnyugtatóan a kentaurt Harry majd újra megállt egy pillanatra – nem tudja véletlenül, hol találjuk Dumbledore-t?

A kentaurok felkapták a fejüket a név hallatára.

– Ismeritek a mágust? Mi dolgotok vele? – lépett feléjük gyanakodva Firenze.

– A barátai vagyunk – válaszolt Harry, miközben reménykedett, hogy Dudley nem fogja kinyitni a száját.

– Értem – bólintott a kentaur és a társaira nézett – akkor valóban siessetek a fogadóba. Ott gyakran megfordul, csak várjatok türelemmel.

Harry újra meghajolt és iszkolni kezdett az erdő széle felé.

– Tudom, hol van Dumbledore! – csillant fel Dudley szeme. – Láttam a csokibéka papírján! Elég gáz az ürge! Hálósapkában van és hülyeségeket mond. Apukám meg fogja tudni, hogy lovakkal beszélgetsz – jegyezte meg gondoszul.

– Kussolj Dudley! Ezek nem lovak, hanem kentaurok, és annyi elnézés sincs bennük, mint az apádban! – Harry megrázta a fejét, mert rájött, hogy ez nem volt jó hasonlat, mivel Vernon bácsi a végtelenségig elnéző volt a kicsi fiával.

Harry és Dudley lihegve ért ki az erdőből és csak akkor álltak meg, amikor már elérték a dombtetőt. Onnan már látszott a Vadkan épülete és valamivel arrébb néhány földszintes ház.

Nagyon hülye vagy, Potter – közölte Dudley, megfeledkezve a botról. – Vádlón mutatott arra a helyre, ahonnan elindultak. – Egyenesen kellett volna menni! Most fáj a lábam, biztosan fel fog hólyagosodni! De akkor szétverem a fejed! – fenyegette meg cseppet sem barátságosan az unokaöccsét, majd lehajtott fejjel megindult előre, mint egy buldózer.

Harry-ben körvonalazódott egy gondolat, hogy Piton nem véletlenül ment a vadkanba, tudta, hogy ott találja Dumbledore-t. De arra nem tudott rájönni, hogy őket miért küldte el, hogy keressék meg az öreget. Biztos volt benne, hogy sosem fog kiigazodni a professzor csavaros észjárásán. De már egy cseppet sem volt dühös emiatt. Egykedvűen lépkedett a fogadó felé, mellette a vörösképű Dudley-vel.

Aberforth Dumbledore egy szürke ronggyal törölgette a bárpultot. Ebben az órában nem számított vendégre, ezért nagyon meglepte, hogy egy szerzetes tér be, karjaiban – minden bizonnyal – egy másik szerzetessel. Akivel ki tudja, mit művelhetett, ha ilyen állapotban van.

Rosszallóan húzta el a száját, amikor Piton az emeleti szoba kulcsát kérte.

– A maguk fajtája ide nem jöhet – serecintett a padlóra a csapos. – Ez tisztességes hely!

– Hát hogyne! – Piton pálcáját az öreg homloka közepére szegezte. – Azonnal!

Aberforth most vette észre, hogy a fiatalabb, láthatóan ájult szerzetes valójában... nő. Egy fiatal lány. Ettől csak még perverzebb gondolatok jutottak eszébe arról, vajon mit akar majd tenni a sápadt, fekete hajú varázsló odafönn ezzel az ájult leánnyal. A homlokára szegeződő, szikrázó végű pálca Piton kezében azonban elég meggyőző volt. Kelletlenül tolta a férfi elé a kulcsot.

– Jól van... De aztán ne csináljanak koszt! És semmi vér! – emelte fel bütykös ujját a férfi. – Egy órát kapnak, egy perccel sem többet! *(hát én kész vagyok ettől a szövegtől :-D- perverz szerzetesek-milyen jó cím lenne...-B)*

Piton felkapta a kulcsot. Az emeleti szoba levegője áporodott volt, az ágynemű kétes tisztaságú. Egy csuklómozdulattal légörvényt kevert. Hermione-t az ágyra tette. *(a kétes tisztaságú ágyneműre?!-B)* Látva a foltokat, egy pálcasuhintással megtisztította a lepedőt és a párnahuzatot.

Hermione hallott minden szót, de olyan kimerült volt, hogy reagálni végképp nem volt képes. Csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor egy ágyon találta magát. Hunyorgott egy ideig, aztán Pitonra nézett.

– Valami soha nem változik... Hermione Granger elájul, Perselus Piton pedig azonnal szobára viszi... – húzta halvány mosolyra a száját.

– Mire emlékszel? – kérdezte a lassan magához térő lánytól.

Hermione mélyeket lélegzett. Határozottan rosszul volt.

– Dementorokra... Harry... Percy... Drakula... Merlinre... – szorította a szájára a kezét.

Piton gyorsan Hermione elé tartott egy vödört, mielőtt nagyobb baj történt volna.

Hermione azonban megrázta a fejét, majd újra mélyeket lélegzett.

– Gyűlölöm, ha hányingerem van. – nyögte zöldes arccal és behunyta a szemét. – Ugye... nem lehetek... – nem mondta ki. Nyilvánvalóan nem azért van hányingere, mert terhes... legalábbis nagyon remélte, de a gondolat már befészkelte magát az agyába.

– A hányinger a legkevesebb. – A férfi előhúzott a zsebéből egy fiolát, tartalmát egy serlegbe töltötte, és egy pálcamosdulattal felmelegítette. Amikor az ital felett ezüstös pára kezdett kavarogni, átnyújtotta Tanítványának.

Hermione átvette, várt egy kicsit, amíg úgy érezte, nem jön ki a száján semmi a szavakon kívül *(vazz-ilyen egy hülye megfogalmazást :-DD-kijön egy futóféreg? :-D-B)*, lassan kortyolgatni kezdte az italt. Amikor elfogyott, letette a földre.

– Köszönöm, Perselus. – mosolygott a varázslóra. – Máris hat a csodaszered... – a lány hátradőlt, aztán nyugodtabban beszélni kezdett. – John... John ott volt... éreztem. Ti nem láttátok? De olyan erősen éreztem, mint még soha. Nem úgy, mint... Erdélyben. Mintha... most ő uralt volna engem. Ez lehetséges? – nézett Pitonra Hermione kérdően.

– John előkerült – bólintott Piton. – Tudom, mi történt. – Leült Hermione mellé, és elmondta, milyen következtetésre jutott. – ...Míg Erdélyben a tied volt a domináns személyiség, és John éppen csak vegetált, most pontosan az ellenkezője történik. Ez John ideje, ő ezekben az évtizedekben volt a pályája csúcán. Elismert, nagy hírnevet szerzett démonűző volt. Pontosabban... vagy – tette hozzá kényszeredetten. – Hermione most John másodlagos személyisége. A tudatában élő nő, amit úgy él meg, mintha a képzeletének teremtménye lenne. Egy lehetőség, ami akkor válik bizonyossággá, ha az életerő, amely mindkettőtök személyiségének forrása, benne majd megszűnik, és a nem-tér-nem-időn át eléri a Te saját idődet.

Hermione egy ideig csak fürkészve nézte kedvese arcát, majd bólintott.

– Ez nem maradhat így, ugye? Mi lesz most?

– Eljött az idő, Hermione. Ha felkészültél, nem halogathatjuk tovább a személyiség-szétválasztást.

Hermione nyelt egyet és megköszöri a torkát.

– Hát... csak így... ilyen hirtelen... persze én akartam. Megkértelek rá... és Te nem felejtetted el... – nézett a varázslóra.

Piton sokáig nézte a lányt. Érte vállalta a hatalmas kockázatot. Ezért a pillanatért. Hogy a démonvadászával összeforrt személyiségüket szétválassza, megszabadítsa Tanítványát mindazoktól a démonoktól, amelyek a múltja miatt gyötrik. Johnnal az elméjében Hermione Granger nem válhat azzá, amire hivatott, és John, a démonvadász sem töltheti be küldetését ebben a korban, ha a jövője bizonytalan.

Hermione állta Piton pillantását. Újra olyannak látta Pitont, mint régen. Mint amikor tudatosult benne, hogy szereti... mindig is szeretete.

És ez a férfi mennyi mindent vállalt érte...

– Biztos vagy benne, hogy... – kérdezte kissé hezitálva, de nem tudta befejezni.

– Nem uralhatjátok egymást. Mindkét éned túl erős, annyira, hogy mindketten önálló testben léteztek már. Csak a személyiség-struktúrátok azonos. Felkészültél a szétválasztásra?

Hermione határozottan bólintott. Már nem volt visszaút.

– Csináld... – suttogta a varázslónak.

Piton lángra lobbantott egy mécsest. Pálcáját Hermione homlokához érintette, és egy cérnávékony ezüstös foszlányt húzott ki, egyenesen a lánghoz.

Hermione gyanúsán nézte a jelenetet.

– Mi ez?

– Tűzpróba. Ugyanaz, amit Dumbledore is elvégzett, amikor meg akart győződni arról, hogy Harry Potter és a Sötét Nagyúr azonos lényegűek-e. Figyeljük, mi történik.

A fehéres fényfoszlány összesűrűsödött, megvastagodott a lángban. Mint egy tüzes kígyó, úgy tekergőzött. A vége kétfelé ágazott, mint kígyó nyelve, és a két ág egyre távolodott egymástól. Piton megkönnyebbülten felsóhajtott.

Hermione figyelte a jelenetet, majd amikor a tüzes kígyó előtűnt, kissé megrándult és hátrébb csúszott. Amikor Piton felsóhajtott, ránézett.

– Ez... jót jelent? Habár már a kígyó nagyon gyanús nekem... – morgott Hermione. – Nem vagyok Mardekáros. *(ámátóór)*

– Igen, ez jó jel. Bár nagyon közel van időben egymáshoz a személyiségek forrása, és mindketten ugyanarra a részecskefraktálra vagytok felfűzve, képesek vagytok önálló életet élni anélkül, hogy a közös tudatmezőben osztoznótok kellene. Megvan a lehetősége, hogy Johnra ne úgy tekints, mint saját magadra.

Hermione megint közelebb húzódott Pitonhoz.

– John-ra soha nem tekintettem úgy, mint saját magamra. Mégis a részemmé vált... elég gyorsan. John különbözik tőlem. De velem élt át egy csomó dolgot. – vont a vállát Granger.

– Amikor hadat üzentél a démonoknak, abban Johnnak is nagy szerepe volt. Ő nem zsarolható azzal, amivel Te, hiszen... nem vonzódik hozzám. Az én érzésem pedig sohasem voltak azonosak irántad és John iránt.

Hermione elnevette magát.

– Ezt némileg megnyugtató, Hercegem... hacsak nem őt szereted jobban... – húzta fel a szemöldökét Hermione provokálóan és ujjai a férfi kezére csúsztak lágyan. – Olyan dolgokat éltünk át együtt, ami csak a miénk volt. És marad ezentúl, mindig. Csak a miénk. A démonoknak ehhez semmi köze.

Piton megszorította a lány kezét.

– Elismerem. Hiszen mindenre emlékszem. Nem történhetett volna meg köztünk, ha nem akartuk volna mindketten. – A varázsló nyelt egyet. Olyan régen ölelte már szenvedélyesen a lányt... Fellobbant a vágya, őrijítően kívánta Grangert, de uralkodott magán.

Hermione érezte, hogy megint kívánja őt a férfi, ahogy ő is Perselust... karjait lassan Piton nyaka köré fonta és lágyan simogatta a haját.

– Akarjuk... – súgta rekedten.

– Egyelőre szabaduljunk meg Johntól... most ez a legfontosabb. – Piton kényszeredetten lefejtette a válláról Hermione kezeit, és hanyatt döntötte a lányt. – Nem ígérhetem, hogy fájdalommentes lesz... Mindvégig meg kell őrizned a tudatod éberségét. Ugyanakkor olyan közel kell jutnunk egymáshoz, mentálisan, amennyire talán még soha.

Hermione nyugodtan feküdt. Elismerte, hogy ez nem a legjobb időpont a perverz vágyak kiélésére... bár Piton elég perverz tud lenni anélkül is, hogy egyáltalán szeretkezzenek... (*khm, bocs, kedvesem, de ez így van :-D-B*) Hermione erre a gondolatra csaknem elnevette magát ismét, de látva Piton komoly arcát, visszafogta magát.

– Rendben. – bólintott most már komolyan. – Kibírom. Itt vagy velem. – nézett a férfi szemébe. – Tedd meg és ne törődj semmivel. (*a futóféreggel se :-DD-B*)

Piton határozottan, szakszerűen látott munkához. A mentális kapcsolatot hamar felépítették. A koronacsakrán keresztül kapcsolódtak össze. Piton felidézte, hogy a lány kellemesnek találta Erdélyben a közeledésnek ezt a módját. A varázsló mentális csápja lágyan érintette Hermione tudatának felszínét. Gondolatokat nem közvetített, csak azt a megnyugtató, biztonságérzetet keltő hullámot sugározta vissza, ami Hermione sajátja volt. Amit a lány akkor érzett, amikor életük legintimebb perceit élték át.

Hermione érezte a csiklandozást a gyomra tájékán. Elmosolyodott és lehunyta a szemét. Csókok... suttogások... érintések... bőr a bőrön... test a testen... hűvös szél... forró vágy...

Hermione mocrogni kezdett, megnyalta ajkait és felsóhajtott. Belemarkolt a lepedőbe és elködösült tekintettel nézett Pitonra.

– Aljas vagy... – sziszegte neki vigyorogva. – Jobb, mint a csoki... – lehelte Hermione. – Ne hagyj abba...

– Ezt most... fogd fel úgy, hogy ez a helyi érzéstelenítés. – Piton osztozott a lány pajkos gondolataiban néhány percig. – Jó. És most engedj tovább. Mélyebbre... – Hangja hipnotikus zsongássá változott. Pitonban felrémlt, hogy másokkal a legilimenciát könyörtelenül alkalmazta, nem törődve azzal, hogy fájdalmat okoz, ha információt akart kicsikarni. Hermione-val azonban nem volt helye a durvaságnak. Erőfeszítés nélkül siklott keresztül azon a parányi résen, amit a lány feltárt előtte az elméjében. Nem kutakodott, nem égetett meg és nem rombolt szét semmit. A saját elméjébe áramló emlékképekbe bele sem pillantott, habár tudatosította, hogy a lány emlékezetében olyan tárházhoz érkezett, amelynek tartalmát valószínűleg sohasem osztaná meg vele.

Hermione közel engedte magához a férfi tudatcsápjait. Olyan közel, mint még soha. Mélyen elrejtett emlékek felé suhant most a varázsló...

– Ne... kérlek... azokat hagyj... – nyögött fel nyugtalanul Hermione, bár biztos volt benne, hogy Piton nem fog belenézni a rejtett részekbe, de önkéntelenül is védte ezeket. Amikről soha, senkinek nem beszélt. Pitonnak sem.

Egyszer. Talán. De most semmiképp.

– Nem nézek bele... – suttogta a férfi. Közelebb hajolt Hermionehoz, mindkét tenyerét a lány halántékához érintette. – Már közel vagyok Johnhoz. Fontos, hogy éber maradj... Meríts az energiámból, mert ez már az ő létezésének hulláma...

Hermione érezte a zsongást, ami mindannyiszor elfogta, amikor John kitörni készült belőle.

Egyik kezével Piton ujjaihoz kapott, amik még mindig a halántékán nyugodtak. Együtt lélegzett a mágussal. Egyetlen érintés elég volt neki, hogy átvegyen az energiáiból.

Piton belemerült a démonvadász tudatába, Hermione elméjén keresztül. Mindaz, ami Hermione-t jelentette az időben, halványulni kezdett, míg John jelenléte egyre erősödött. A varázsló mentális csápjá hol mélyre hatolt, hol visszahúzódott. *(Perverz, mi? :D -S) (dehogy, tök romantik! :-D Perverz hát, és még élvezi is... hihetetlen:-D-B)* Végül megtalálta azt az egymáshoz nagyon közel eső két pontot, amelyek ugyanannak a tudatmezőnek a forrását képezték. Mint az ellipszis két gyújtópontja...

Hermione... válaszolj! – tért át a varázsló a mentális kommunikációra.

Hermione megszorította Perselus ujjait a halántékán.

Ahogy a lány jelzett, az egyik gyújtópont a tudata mélyén erősebben fénylett fel. A másik alig pislákkolt. A feladat világos volt. Pitonnak annyira távol kellett húznia a másodlagos személyiségforrást az elsődlegestől, hogy a létezés fonala széthasadjon. Mivel egyik sem létezhetett a másik nélkül az időben, Pitonnak meg kellett keresnie, melyik volt az a pillanat John életében, amikor a képzelete megteremtette magának a lelki társát, és ugyanígy, melyik volt az a pillanat, amikor Hermione felismerte magában Johnt. Ez utóbbi Malfoy beavatkozásához kötődött.

Hermione-nak is felrémlt Lucius Malfoy beavatkozása.

– Régen történt... – szólalt meg suttogva, de nem nyitotta ki a szemét. – Akkor még...

– Emlékszem minden részletre – szólalt meg halkán a varázsló. Ott volt már, abban a pillanatban, amikor Malfoy elvégezte a műveletet, Hermione korábbi személyiségeit kutatva. És felfedezte a durva hibát, amit a szőke mágus annak idején elkövetett.

A kacsa.

A pelyhes, totyogó kiskacsa, amit Malfoy Hermione korábbi személyiségének vélt, értéktelennek minősített, és figyelmen kívül hagyott. Felfedezte a saját rontását is, amivel Lucius parancsát kiiktatta, és az irányítást John fölött Hermione-hoz utalta.

De most a kacsa volt a fontos. Hiszen a kis háziszárnyas létezése *választotta el az időben* a két domináns személyiséget: Hermione-t és Johnt, akik folyamatosan kergették, körülletezték egymát, anélkül, hogy összeütköztek volna. Bár közös létezést gerjesztettek, eléggé függetlenek maradtak egymástól, hogy minden korban önálló életet éljenek. A kacsa vékonyka léthulláma mindig eltérítette a két személyiséget az összeolvadástól.

– Úgy tűnik, egyikőtök sem élhet, amíg a másik túléli... a kacsasütést – gúnyolódott Piton. – Most nem tréfálok. Végezni kell vele. Csak ő menthet meg mindkettőtöket.

Hermione elengedte Piton ujjait.

'Tedd, amit kell.' – üzent a varázslónak.

– Megteszem – jelentette ki a varázsló. Saját mélytudatából könnyedén a felszínre hozott egy addig soha fel nem idézett emlékképet. Egy kampós orrú vénasszonyt látott maga előtt... aki ő maga volt. Valamikor. Egy vén boszorkány. Kicsit nehezen mozgott kurta lábain. A köszvény is kínozta. A kis pelyhes háziszárnyas mindig betotyogott a konyhába. Akárhová ment az öregasszony, a jószág mindig a lába alatt volt. Ami nem is lett volna baj, de olykor bizony elpottyantotta a végtermékét a tiszta szobában.

A vénasszony megdühödött. Egy mozdulattal elkapta a riadtan hápogó kacsa torkát.

Egy alig hallható reccsenés... verdeső szárnyak csapkodása... és a kiskacsa szeméből eltűnt a fény.

Hermione felsikoltott a hirtelen mozdulattól és kapkodni kezdte a levegőt.

– Ne ölj meg!

Piton hallotta a lány sikoltását. Az öregasszony azonnal elengedte a kacsát, amiből szinte észrevétlenül szállt el a lélek.

– Csak egy álom, csak egy rossz álom... – próbálta megnyugtatni Piton a lányt. – Én nem

ölnélek meg téged soha, Hermione! A kacsa *nem Te* vagy! Az öregasszony *nem én* vagyok!

Hermione nagyot nyelt és újra Piton ujjaira tette a kezét. Kissé megnyugodott.

Miközben Hermione-t igyekezett megnyugtatni a jelenben, el kellett állnia John útját, aki önkéntelenül Hermione megmentésére sietett... volna. Az ő elméjébe inkább az illatozó kacsasült képét közvetítette a varázsló.

John rezzenéstelen arccal nézte az előtte elterülő jelenetet. Fény és Árnyék... Múlt és Jövendő...

– Óvd őt. A Fény Leányát. – üzenté Pitonnak és megérintette Hermione-t, talán nem szeretettel, sem barátsággal, de valami időn túli összetartozással. Mintha magát érintette volna meg. (*esküszöm, nem úgy értettem...-D-a perverzió ragadós...*)

– Vigyázok a Fény Leányára, John – válaszolt Piton az időkön át a démonvadásznak. – Helyetted is. Menj békével.

John soká tartotta a tenyerét Hermione homlokán, a lány most mindkét helyen volt egyszerre... ez volt az a mágikus pillanat, amikor John és ő végre úgy találkoztak, hogy béke volt körülöttük. Aztán John végtelenül lassan elvette a tenyerét a lányról. Az idő hullámozni kezdett körülöttük. Hermione felsóhajtott.

John beszívta ezt a sóhajt és ő is fodrozódni kezdett... halványult... majd elenyészett a távoli időben... a csillagokban s az Univerzumban...

Tátongó úr maradt utána.

Szinte vérzett.

Hermione mély levegőt vett és valami hirtelen fájdalom hasított belé. Nem a szívébe. Nem a lelkébe. Nem a testébe.

Egyszerre mindenhová.

Ezt sugározta át Pitonnak önkéntelenül.

Miután Piton meggyőződött róla, hogy John eltávozott, rátört mindaz, amit Hermione érzett, amikor végleg kiszakadt belőle előző énje. A létezés fonala kettéhasadt, a személyiség struktúrák forrása évezredekre eltávolodott egymástól. Piton érzékelte az úrt, amit a démonvadász létezésének hiánya keltett a lányban.

Horror vacui.

A természet irtózik az ürességtől. A hiányt be kell tölteni, mielőtt a démonok a felszínre törnek.

De nem volt ott semmi és senki más. Senki, aki John helyére léphetett volna...

Csak Piton.

A varázsló megérintette azt a pontot, amit eddig John létezésének bizonyossága jelentett a lány elméjében. Átáramlott rajta mindaz, ami egykor John volt, anélkül hogy saját személyisége kioltódott volna. Magába olvasztotta John érzéseit és emlékeit... és feloldotta őket.

Hermione megnyugodott. A tátongó ürbe belemosódott valami, ami neki fontos volt.

Harc nélkül.

Zúgás nélkül.

Lebegés és béke... örök hullámozás...

Hermione megfogta Piton ujjait és a szívéhez húzta. Még mindig önkéntelenül.

Végül eltűnt minden, ami John gyötrelmeihez kapcsolódott. Csak az a könnyed, kellemes érzés maradt, amit a mentális kapcsolat kezdetekor éreztek. A varázsló fáradtan heveredett el Hermione mellett. Biztos volt benne, hogy kacsasültet soha életében nem fog enni többé...

Hermione lassan pillantott fel. Amit először érzékelt, az a nyugalom volt és a derű. Érezte maga mellett Piton testét.

Felé fordította a fejét és végigsimogatta a Herceget azzal a varázsos pillantással, amiben benne volt a Fény, benne volt minden, ami Hermione volt valaha és lesz...

Piton lassan fújta ki a levegőt. Amit most tett, tiltott dolog volt. A duállelkek szétválasztása.

Fekete Mágia mesterfokon. Eggyel több bűn azon a listán, amit Piton életében elkövetett... Halvány mosoly suhant át sápadt arcán.

– Most már önmagad lehetsz. Betöltheted a küldetésedet. Amiért születél. Amire hivatott vagy, Hermione Granger. – Végigsimított a lány arcán. – Megleszel... a démonvadász nélkül?

A kis boszorkány elmosolyodott és bólintott.

– Éreztem, ahogy John elvált tőlem. – suttogta. – Csak most érzem, mennyire eggyé váltunk...

– Mélyen benned élt. És Te őbenne. Anélkül, hogy különösebben vonzódtatok volna egymáshoz... Érdek nélkül segítettétek egymást. – Piton nem keresett önigazolást a tetteire. Nem volt mentsége arra, amit elkövetett. – Más körülmények között nem avatkoztam volna be. Ehhez senkinek sem lett volna joga. Hiányzik...?

– Nem... nem hiányzik. De fájó lenne a hiánya, ha Te nem töltenéd be az űrt. Köszönöm, Herceg. – felelt Hermione. Időtlenség és őszinteség sugárzott a szavaiból.

Piton összerezzen. Nemcsak hogy szétválasztotta őket, még át is vette John helyét Hermione világában. Túl a mostani életén... Ugyanazt tette, amit Tobias *akart* megtenni. Bár nem egészen... Hiszen a lány nem Tobiaszt akarta. Hanem őt... Perselus Pitont. A varázsló lehunyta a szemét. Az érzés, ami átsuhant rajta, nem volt ismeretlen... Mintha egyszer már elkövetett volna valami hasonlót...

Hermione felült és óvatosan végigsimított Piton karján. Minden mozdulata lágy volt, mintha megint csak ismerkedett volna a varázslóval. Tekintetük találkozott.

– Neked nem volt ez... fájdalmas vagy kimerítő?

Piton a fejét rázta. Nyelt egyet.

– Nem ez volt az első...

– Mikor csináltál ilyet korábban? – kérdezte Hermione meglepetten.

A varázsló lehunyta a szemét, és az elméjében kutatott. Egyszer már... Igen, egyszer már elvégzett egy tiltott személyiség-szétválasztást. Mintha Dumbledore utasítását hallotta volna: „*Meg fogja tenni, Perselus. Amikor itt lesz az ideje...*” Az emlék hirtelen hasított belé. Mint egy *időzített átok*... Annyira valószínűtlen volt. Érthetetlen...

– Dumbledore utasítására... – kezdte a férfi. – Az utolsó kívánsága volt. De... Mintha előre látta volna, ami *most* történik. – Zavaros képzetek suhantak át Piton elméjén. Fojtott hangon szólalt meg. – Dumbledore elkövetett egy szörnyű hibát. Tom Denemmel. Egész életében a gyötörte a kétség, hogy helyesen döntött-e, amikor visszautasította Tom kérését, hogy a Roxfortban tanítson. Azt hiszem... azzal, hogy számomra ezt lehetővé tette, a korábbi tévedését akarta helyrehozni. Ám az utolsó pillanatban... ott fenn, a toronyban... amikor megtettem... átirított valamit az elmémbe. Megbízott egy utolsó feladattal, amit *most* kell megtennem. Még ma... Hamarosan... – Hirtelen minden összezavarodott. Piton nem akarta ezekkel a bizonytalan feltételezésekkel terhelni most a tanítványát.

Hermione figyelmesen hallgatta a Herceget. Utána sokáig nem szólaltak meg. A lány közel húzódott a férfihez és a feje mellé hajtotta a fejét.

– Perselus... tudom, hogy már... elengedtem őket, de...

– Ne beszélj most róluk – kérte Piton a lányt. – Még nagyon friss a seb az elméden. Nem lenne szabad feltépní...

– Ne... kérlek, muszáj ezt megkérdezni. Azóta kínoz ez a kérdés, amióta... megtörtént.

– Mi történt meg? – értetlenkedett a varázsló.

– Tobiasról van szó. – felelte halkán a lány. – És arról, ami... történt. Ostoba voltam. Engedtem az érzékek csábításának... nem hallgattam a belső hangra, ami azt súgta, hogy az nem lehetsz Te...

– Fialat vagy... – Piton valami mentséget próbált találni Hermione számára. Minden ballépést, amit a lány elkövetett, a saját kudarcaként élt meg. Átsuhant arcán egy torz mosoly. – Annyira akartál *engem*?

Hermione a varázsló arcát nézte.

– Igen... annyira akartam, hogy Te legyél... hogy újra... szeress... – válaszolta rekedten.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy összetévesztetted *velem*. Nem is gyanakodtál?

– De... éreztem, hogy valami... furcsa. Viszont akkor már... Perselus! Igazából mi történt akkor velem?! Ez csak a fejemben zajlott? Vagy...

– Nem... – rázta a fejét Piton. – Egy nagyerejű démon képes lehet arra, hogy asztrálestet öltösn. Bárkinék az alakját felvegye... Hiszen láttad, mi történt utána. És ne legyen kétséged: a Te életerődöt használta, a Te gondolataiddal, álmokképeiddel, váyaiddal játszadozott. – Elhúzta a száját. – Ez jellemző *rá*. *Az apám egy perverz vadállat* – tette hozzá gondolatban.

– Éreztem az érintéseket... – bólintott zavartan Hermione. – Szóval megtörtént a... és... ha... megfogant bennem... egy élet? – kérdezte a lány félelemmel a hangjában. Szinte könyörgően nézett Pitonra, hogy mondjon valamit. – Ugye ez nem lehetséges...

– De igen, ez lehetséges... – nézett a lányra a varázsló. Hirtelen felfigyelt valamire. Kifinomult ösztönei azonnal jelezték, ha *megfigyelik* vagy *hallgatóznak* a közelében. Ahogyan a Spinner's Enden Féregfark tette, miközben a Black-nővérekkel beszélt. Jó hangosan, szigorú hangon megismételte: – Nagyon is lehetséges, Hermione. Reméltem, hogy ennél azért több eszed van. Összeadtad magad egy démonnal? Aki ebben a korban minden bizonnyal egy... közönséges mugli?! – Gyűlölködő kifejezés suhant át a varázsló arcán. – Tobias Piton, az *apám*... Az ő gyerekeit várod... Megkapott téged! *(Hermione, elnézem neked, hogy megcsaltál Luciusszal, Dracoval, Ronnal, Potterrel, Viktor Krummal, Johnnal, Karkarovval, Lockharttal, Percyvel, Drakulával és egy sereg házimanóval – na de egy 10 hónapos kisbabával? Hogy tehetted? :DD -S)*

(kapd be, Perselus! Potter és a házimanók nem az én hatásköröm! Viszont Te mesélhetnél róluk! :-DD-B)

Piton a lány szájára szorította a tenyerét, nehogy sikoltson. Közvetlenül az elméjéhez szólt.

Hallgatózik... Itt van az ajtó előtt! Semmi sem igaz abból, amit az előbb mondtam. Nem vagy terhes, John nem engedte volna, hogy megfogadjon benned egy újabb élet. Mit tegyek most?

Hermione elkapta Piton kezét a szájától és felugrott.

– Mi?! Menjünk el innen, kérlek, Perselus... – nézett könyörgően a férfire, aztán az ajtóra kapta a pillantását...

Tom Denem azon az éjjelen idegesen és zaklatott elmével forgolódott. Amit Tobias mesélt neki... ami utána történt...

– Hatalom... – suttogta bele a szoba jég hideg, dermesztő, fullasztó csendjébe és ökölbe szorult a keze. Kora hajnalban kísértelt az árvaházból, elkábítva a portást, egy vén hülyét, aki amúgy is átalussza a fél napot...

Tom egyenesen a fészerbe ment. Ott volt még az esti tűz maradéka. Belebotort lábával a hamuba és a parázsba, majd újra lángot varázslott. Ezúttal hatalmasat. A teteje a fészert rozzant deszkaplafonját nyaldosta. Tom delejes bűvölettel nézett bele a tűzbe. Nem pislogott. Nem égette a szemét. A Jövőt látta benne...

– Hatalom...

Tobias reszketve állt a fészert kilazult deszkáját fogva. Hideg volt és az ócska lódenkabát alatt csak egy klottnadrágot viselt, úgy surrant Tom után, amikor meghallotta a hálóterem ajtajának halk csukódását. Tudta, hogy nem tanácsos rátörni a fekete fiúra, de nem bírta a kíváncsiságával. Tom varázslatai lenyűgözték és reménykedett, hogy a trükkökből elleshet párat, Ugyanúgy ahogy megtanult „itt a piros”-ozni és idővel a piacon ő volt a legjobb. A csaló, aki sosem bukott még le.

– Te vagy? – szólalt meg Tom a tűz mögül, fel sem pillantva. – Tobias, lépj be.

Tobias összerezcent.

– Átlátsz a falon, vagy mi a franc? – morogta, miközben vékony testét átfűzte a szűk résen a deszkák között.

– Honnan tudtam? A tűz megsűgta! – sziszegett Tom félelmetesen, majd vigyorgott egyet. – Lefogadom, hogy a cafkával álmodtál. A veszted lesz a szuka. Meglátod.

Tobias keze ökölbe szorult és szeme sötéten villant miközben összeszorította a száját. Azután mégis kibökte.

– Vagy én az övé! Egy Piton lesz az álomhercegnő végzete – húzta ki magát a fiú és a padlóra köpött.

Tom megvonta a vállát és felkelt.

Tobias meglepetten nézett a barátjára. Úgy tűnt, a fekete fiú megint csak nem viccel. Ahogy akkor sem viccelt, amikor *azt a nőt* idehozta. Öreg volt és részeg, de készséges velük és cserébe nem is kért sokat. Pár csepp vért... bolond vénasszony. De a szeme nem volt ködös, mint a részegeké szokott lenni. A keze pedig olyan meleg és selymes volt, amelyet Tobias még sosem érzett.

A fiú a fal nyikordulására rezzent össze, ahogy Tom félrehajtotta a mozgó deszkát.

– Tulajdonképpen hová akarsz menni?

– Gyere velem, ha akarsz. Mindegy hová. Nem számít. Ha gyáva vagy, menj vissza a patkányok közé.

Tobias felhorkant és összehúzva magán a lódenkabátot a társa után indult.

Tom kaján vigyorral az ajkán lépett ki a reggelbe. Nem nézett vissza. Tudta, hogy Tobias követi őt. Hisz ő vezetőnek született... *Hatalom...*

Tobias néhány pillanat múlva megállt. Hangosan vacogott a dermesztő hidegben.

– Vissza kéne mennem ruháért – csikorogta tompán, miközben gyűlölte magát, amiért nem volt képes úrrá lenni a remegésen.

Tom lenézően végigmérte Tobiast, majd egyetlen laza mozdulattal egy normális viseletet varázsolt rá, aztán szó nélkül elindult újra.

Tobias elhúzta a száját. Nem köszönte meg a segítséget. Lehajtotta a fejét és zsíros haja a szemébe hullott miközben a fekete fiú után indult. Nem szóltak egymáshoz és Tobias nem is figyelte merre mennek. Egy lányról ábrándozott. Göndörödő barna haja kócosan hullott a vállára, miközben Tobias végigsimította a mellét, ami pont a tenyerébe illett. (rögeszmés. Dilis:D)

A Szárnyas Vadkan csaknem üres volt. Tom és Tobias leültek egy sarokba.

– Éhes vagy? – kérdezte Tom a másik kölyöktől.

Tobias bólintott, miközben ideges pillantásokkal nézett körbe.

– Mindjárt gondoltam. – Tom felkelt és a pulthoz lépett. Ennivalót akart, de mivel a csapos nem mutatott hajlandóságot arra, hogy kiszolgálja, Tom egyetlen pálcamozdulattal jobb belátásra bírta. Nemsokára ott illatozott előttük egy kacsasült (:DD).

Tobias letépte a kacska egyik combját és beleharapott. Pulóvere ujjával letörölte a szája szélén lecsurgó zsírt. Szuszogva nyeldekelte az ételt, miközben a kupáért nyúlt, amit időközben a csapos tett eléjük. Meredten nézte a másik fiú mozdulatait, ahogy a késsel a kacsához közelített.

Tom elegánsan leszelt egy szeletet belőle, közben szeme körbepásztázta a helyiséget.

– Fura ez a hely. Minek jöttünk ide? – csámcsogta Tobias és belekortyolt a vajsörbe, majd nagyívben kiköpte a földre – Mi a lószar ez? – tolta félre a kupát undorodva – azért hoztál ide, hogy megítasd velem ezt a moslékot?

– Zabálj. Ne érdekeljen, miért vagyunk itt. – válaszolt halkán és hűvösen Tom, majd az ajtó felé kapta a fejét. Önkéntelenül a fejére húzta a csuklyát.

Tobias érzékelte Tom riadt rezdülését és vigyorogva nézett a sötét fiúra.

– Ki az? Egy elszámolatlan ügy?

– Egy ismerős. – bökött állával a belépő Dumbledore felé. – Nem akarok veled találkozni.

– Félsz valamitől? – röhögött Tobias és az asztalra könyökölve közelebb hajolt a barátjához – Talán csináljunk valamit. Miért nem verjük meg?

– Csak! – sziszegte Tom és vad tekintettel meredt Tobias-ra. – Addig itt maradunk, amíg el nem takarodik. Itt nem lát meg.

Tobias megszívta az orrát és körbenézett.

– Nincs itt semmi érdekes – koppantak türelmetlenül a fiú ujjai a nehéz tölgyfaasztalon.

– Ha unod magad, tűnj el! – szúrte fogai között Tom és nem törődött tovább Tobias-szal, hanem elővett egy furcsa ábrákkal teli könyvet és tanulmányozni kezdte.

Tobias szó nélkül felállt az asztaltól és az emeleti lépcső felé indult. Úgy gondolta, ahol van emelet, ott vannak kiadó szobák. Az átutazók, pedig többnyire figyelmetlenek és nem zárják az ajtót. Vagy ha mégis... – Tobias megtapogatta a kabát zsebében az összetekert drótot és elvigyorodott – ha mégis bezárják az ajtajukat, legfeljebb jobban meglepődnek, amiért eltűnt a holmijuk. A fiú nesztelenül surrant fel a lépcsőn és meglapult a homályban. Két üres szobának az ajtaja nyitva állt, ezekkel nem is foglalkozott. A leghátsó csukott ajtóhoz lopakodott és bekémlelt a kulcslyukon. Először csak a fekete hajú férfit látta a szürke csuhában, de amikor a szerzetes megmozdult, látszott, hogy még valaki fekszik az ágyon. Tobias kipirult az izgalomtól és megnyalta a szája szélét. Látott ő már számtalan ilyen az árvaházban, amikor a nagyobb fiúk arra kényszerítették a kisebbeket, hogy kielégítsék őket. Tobias a kiskölykök nem izgatták, de annak a látványa, ahogy erőszakot tettek a vonagló, tiltakozó gyerekeken... – Tobias tenyere az ajtóra tapadt és a szeme szinte egygé vált a kulcslyukkal. Szinte csalódott volt, amikor ráeszmélt, hogy a nagyorrú csuhás társa – egy nő. Majd amikor a kisebbik alak megmozdult és göndör barna haját hátrarázta, Tobiasat mintha gyomorszájon vágták volna. Még a lélegzete is elakadt. *Az a lány volt.* Ő, akit minden éjjel látott. Akinek a képével hajnalban ébredt, és akiről álmodozott minden szabad percében. Az álmohércegnő. Tobias-nak reszketett a térde és patakokban csordogált a hátán a hideg izzadság.

Rémülten hőkölt hátra, amikor a csuhás az ajtó felé közeledett. Egy ugrással a lépcsőnél termett és egy pillanat múlva már Tommal szemben ült.

Hermione sürgette Pitont, hogy menjenek már le. Amit a varázsló mondott... amikor azonban az ajtó kivágódott, senki nem volt előtte.

Hermione nem szólt semmit, de bevárta Pitont és egymás mellett lépkedtek le a lépcsőn.

Miután John és Drakula eltűnt a dementorokkal, Harry Potter Dudley Dursley után indult, hogy megkeresse Dumbledort-t, Perselus Piton pedig Hermione Grangerrel távozott, Percy Weasley felkapta a fejét.

– Hol vagytok? Mi történt? – fordult Lupinhoz, aki...mindeddig türelmesen várta, hogy a fiú felocsúdjon. – Ezt akár én is kérdezhetném! Mégis, hogy jutott eszébe, hogy szinte mozgásképtelen állapotban csatlakozzon és átlépjen egy időkaput. A jelenléte nemcsak hogy veszélyes, de teljesen felesleges is. Valamint megvan az a veszélye, hogy némely, magához közel álló személy, gondolok itt az igazgatónőre, esetleg a megmentésére óhajt igyekezni. Bár ez az igyekezet annál a nőnél reménytelen, de kavargást azért okozhat a visszatéréskor. Mondja, tudja egyáltalán az igazgatónő,

ön szerint, hogy mely korba nyílt az átjáró? Ha hozzá nem értő módon megpróbál utat nyitni, maga miatt Weasley, akkor összezavarhatja az idősíkokat. Szerencse, hogy nem vetette magát azonnal utánunk.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Percy. Összerezent, de Dolores Umbridge szerencsére nem volt a közelben. – Úgy tűnik, biztonságban vagyunk.

– Elég érdekes fogalmai vannak a biztonságról fiam! Nem hiszem, hogy megengedhetnének magunknak, hogy figyelmetlenek legyünk. Ez a tévedés, amely az ön sajátjának látszik mutatkozni, jellemezte eddigi iskolai munkáját is, az eredmény ismeretében pedig kérem, inkább hallgasson rám. Már csak a pozícióm miatt is, ha már a tapasztalataimat nem is becsüli meg

– Tudom, hogy maga hivatalosan a Roxfort első számú vezetője – csattant fel Percy Weasley. – Apám mondta! De lássa be, Dolores és én minden körülmények között garantáltuk a Roxfort biztonságát és működőképességét.

– Hát ezt én nem jelenteném ki ennyire magabiztosan.– tört ki hevesen Lupin – Ön és Umbridge professzor hibát hibára halmozott. Elvakultságukban oly mértékben figyelmen kívül hagyták a józan ész szavát, amennyire ez csak lehetséges. Jegyezze meg Percy, a talpnyalás csak egy ideig kifizetődő. Az iskola eddig híres volt a függetlenségéről, ami biztosította, hogy minisztériumi egyének pusztán a pozíciójuk miatt nem lehettek befolyással a gyerekek fejlődésére. A maga Dolorese mindezt oly mértékben rombolta le, hogy ma már rá sem ismerni az intézményre. A maga bűne pedig – tette hozzá immár halkabban, de metsző hangon – hogy mérhetetlen nagyravágyásában segédkezet nyújtott neki, előmozdítva ezzel a Roxfort hanyatlását. Gondolja, hogy az utókor hálás lesz ezért?

Percy behúzta a nyakát, mert tisztában volt vele, hogy Lupinnak sok mindenben igaza van.

– Most az a fontos, hogy biztonságos helyre jussunk. Ha ez a múlt... akkor... nos, akkor az egyetlen ember, aki segíthet, nem más, mint Albus Dumbledore.

Lupin kissé megvetően nézett a fiatal férfira – Érdekes, hogy egyáltalán eszébe jut! És ha már ezt ilyen szépen eltervezte, azt is mondja meg, hol szándékozik fellelni őt? – Remus tudta ugyan, hol található a varázsló, de nem bírta megállni, hogy Percy ne bosszantsa.

– Menjünk vissza a Roxfortba! – Percy várakozóan nézett az egykori vérfarkasra. Sohasem kedvelte különösebben Lupint, igaz, nem túl sokat tudott róla. Kissé felemelkedett a tolószékéből.

Lupin a vállára tette a kezét, ezzel megakadályozta a mozdulatot. – Maga maradjon csak ebben a székben. Még nem gyógyult fel teljesen. Csak hátráltatná a sikerünket, ha újból megsérülne!

– Nem vagyok nyomorék! – méltatlankodott Percy. Csak orvosi utasításra kímélni kell az... érzékeny testrészeimet!

Lupin az égre emelte a tekintetét, majd szó nélkül megfogta a kocsit, és tolni kezdte.

A kerekek csikorogtak. Besötétedett. A tolószékbe épített tájoló mutatta az utat. Négy óras menetelés után eljutottak Roxmorts határába.

Lupin fáradtan nézett körül. – Nem is értem, miért nem egyezett bele, hogy hoppanáljunk! Megtakaríthattuk volna az utat, meg az erőnket is. Bár inkább az enyémét – tette hozzá halkán.

– Ha tudtam volna, akkor hoppanálunk, nyilván – zsörtölődött Percy. – Lehet, Remus, hogy magának kifinomult érzékei vannak, én viszont minden esetben betartom a biztonsági előírásokat. „Tilos hoppanálni, ha az indulási hely vagy a célállomás koordinátáit nem lehet meghatározni” – idézte a szabályzatot Percy.

Lupin úgy nézett a másikra, mint aki nem tartja őt normálisnak. Mint ahogy nem is, és ez az ostoba, bürokratikus frázist puffogató válasz, csak megerősítette a véleményét. Még hogy ne! – dűnnyögött halkán. Ezt a hülyét!

– Menjünk a Szárnyas Vadkanba! Albertforth egészen biztosan segítségünkre lesz!

Késő éjszaka volt már, amikor Percy és Lupin megérkeztek a Szárnyas Vadkanba. Dumbledore professzor ezen az estén határozta el, hogy elbeszélget Minerva McGalagonnyal.

A fogadóban már összegyűlt a Szárnyas Vadkan törzsközönsége. Percy azonnal felismerte Albus Dumbledore-t. Egy fiatal lánnyal beszélgetett.

– Igazán szeretném, ha a Roxfortban maradna tanítani, Minerva – mondta éppen Dumbledore.

– Nem tudom, Albus... Megtisztelő az ajánlata, de úgy gondolom, helyesebb lenne, ha most a Roxfort falain kívül szereznék tapasztalatokat.

– Ha elfogadja az ajánlatomat, személyesen járok közben Dippet igazgató úrnál, hogy maga legyen a házvezető. Ön kitűnő animágus, Minerva, és a korához képest meglehetősen bölcs.

– Ez roppant megtisztelő... – rebhent meg a végzős Minerva McGalagony szeme. – Mégis úgy látom helyesnek, ha elvégzek egy mugli egyetemet, mielőtt a tanári pályára lépek. – A fiatal nő megigazította szigorú kontyba rendezett haját, és feljebb csúsztotta orrán a szemüveget. Láthatóan nagy hatással volt kedvenc tanárára, és úgy tűnt, Dumbledore tudatában van ennek. Bár Albus már betöltötte a századik születésnapját, alig látszott többnek hatvan évesnél. Minerva tudta, hogy majdnem húsz évvel ezelőtt, amikor Nicolas Flamellel dolgozott, a tanár megízlelte a Halhatatlanság Elixírjét. A férfi kezére csúsztatta hosszú ujjait. – Tanár úr... el kell mondanom valamit.

Dumbledore kék szemében érdeklődés csillogott.

– A minap találkoztam Tom Denemmel. Ön a múltkor kérte, hogy jelezzem, ha megtudok valamit róla. Nos... mostanában sok időt tölt egy fekete hajú mugli fiú társaságában, aki nagyjából egyidős velem. És egyszer követtem... macska képében, természetesen. Egy idősebb nővel *(bocs, Inno, de úgy számolom, hogy Bella most már legalább 60 éves)* találkoztam. Semmi kétségem, hogy a legfőbb téma mindkét esetben a fekete mágia...

– Tartottam tőle, hogy ez bekövetkezik – sóhajtott Dumbledore. – Arra kérem, hogy ne vállaljon felesleges kockázatot, Minerva!

A tolokocsis, vörös hajú fiatalember, valamint zilált külsejű kísérője láttán Aberforth felkapta a fejét, és öccse *(vagy bátyja)* tekintetét kereste. Albus a jelzett irányba nézett.

– Nocsak, egy újabb Weasley! – mosolyodott el Dumbledore, és határozottan indult Percy felé indult. – Albus Dumbledore vagyok. Üdvözlöm körünkben.

– Igazgató úr? – nyögte Percy. – Ön itt? Ön él?

– Élek és virulok, Mr. Weasley – felelte barátságosan Dumbledore. – Egy rokonát már volt szerencsém megismerni. Ronald Weasley-t.

– Az öcsémet?! Tud róla valamit?

Dumbledore összeráncolta a szemöldökét.

– Gondolom, visszatértek a *saját idejükbe* – felelte nyomatékosan.

Percy csak most fogta fel, hogy Dumbledore akkor találkozhatott az öccsével, amikor az a meggondolatlan bajkeverő Granger után loholt az időközön át. Elhúzta a száját.

– Azóta ismét... nyoma veszett – jegyezte meg.

– Előkerül, fiam, egészen biztosan. Rossz pénz nem vész el. Mi járatban erre felé?

– Hát azt... magam sem tudom. – Percy nem vallotta volna be semmi pénzért, hogy Dolores elől menekül. – Talán a kollégám, Lupin professzor felvilágosítással szolgálhat.

Lupin

– Nocsak... – Dumbledore rálehelte a szemüvegére. Derültsége csak nőtt. – Ön tehát még meg sem született? Nos, az idő kifürkészhetetlen dimenzió...

Lupin

– Nem, kedves Remus. Most Armando Dippet az igazgató. Az én időm lassan csordogál... Talán jövőre. Vagy öt év múlva megkapom az igazgatói széket. Ha a felügyelő bizottság is jónak látja. Bár a miniszteri tárca visszautasítása miatt nem én vagyok a legmegfelelőbb jelölt.

Lupin

Percy idegesen hallgatta őket. Egyszer csak vitatkozásra lett figyelmes. Harry Potter és Dudley Dursley tért vissza. Az emeleten pedig megjelent Perselus Piton és Hermione Granger.

Tom észre sem vette, hogy Tobias eltűnt mellőle. Lekötötte a könyv és a jegyzetei, valamint az, hogy újabb vendégek érkeztek a fogadóba. Ismeretlen pojácák. Dumbledore-nak nem volt sietős a dolog, úgy tűnt. Tom vicsorgott egy sort, mert nem akart egész nap ebben a koszlott kocsmában ücsörögni.

Aztán lejött két csuhás is... habár az egyik valami szuka volt... Tom egykedvűen nézte őket. A lány fiatal volt. Szép vonásokkal. Barna szeme egy pillanatra Tomra villant.

Tobias lehajtotta a fejét és az arcába hulló haj takarásából figyelte a lány könnyed mozdulatait.

– Kik ezek? – suttogta rekedten Tomnak

– Nézem ezeket a bugrisokat. Nagyon népszerű ez a hely. – morogta Tom. – Mint valami találka. Undorító. Dumbledore mindig a söpredéket gyűjti maga köré!

Tobias a füle mögé tűrte az előre hulló tincseket, amiben a szőke szálak most valóban ezüstösen csillogtak. Kihívóan meredt Tomra.

– Te is közéjük tartozol, nem? Dumbledore... tanítványa – köpte megvetően Tobias.

Tom tekintete arrogáns lett, ahogy Tobiasra pillantott.

– Én nem vagyok söpredék! – sziszegte neki. – A Roxfortba csak kiválók járnak! Aki nem odavaló, az hamarosan eltakarodik majd. Majd meglátod. – mormogta maga elé és öklével a könyvre csapott.

Tobias nyersen felröhögött

– Gondolod, majd te döntöd el, hogy ki odavaló?

De a szava elakadt, ahogy észrevette, hogy a barna lány ránéz. A szája kiszáradt és a keze remegni kezdett. Megmarkolta az asztal szélét, nehogy Tom észrevegye.

Hermione körbenézett. A két fiatal kölyök a sarokban őt bámulta. Mindkettő furcsán ismerős volt neki... Piton észrevette, hogy a lány a vendégeket figyeli.

– Rosszul vagy? Pihenj még egy órát, van időnk, amíg Potterék előkerülnek.

– Nem... nem semmi... csak őket nézem. – válaszolt Hermione, de nem vette le a szemét a fiúkról.

A varázsló követte Hermione tekintetét. Megrándult a szája széle.

– Tobias....

– Az nem lehet Tobias. – jelentette ki ellentmondást nem tűrően a lány és megrázta a fejét. – Te képzelődsz, Perselus.

– Nem. Megismerem. Ne menj a közelébe!

Tobias mágnesként vonzotta a lány. Már nem csak a szemét nem tudta levenni róla. Szinte érezte a lány ujjait a testén. Ahogy akkor érezte, amikor álmodott róla. De most... úgy érezte ő a lány haja a keze alatt, ami hátrasimította a rakoncátlan fürtöket. A korszó, amire a vékony ujjak rákulcsolódta, ahogy álmában az ő férfiasságára. Mint egy zombi, öntudatlanul emelkedett fel az asztaltól.

Tom elkapta Tobias csuklóját.

– Nem mész oda. – közölte vele rezzenéstelen arccal.

Tobias megpróbálta lerázta magáról a másik fiú szorítását.

– Nekem te nem parancsolsz! – sziszegte gyűlölködve és kabátujjából a kezébe csusszant a rugós kés.

Tom kezében megvillant a pálca.

– Azt mondtam, maradsz!

Hermione látta a jelenetet. Felszisszent.

– Jobb, ha ebből most kimaradsz – suttogta Piton. – Még nagyon friss az a mentális seb az elméden.

Hermione a varázslóra nézett.

– Annál a fiúnál varázspálca van... és... nagyon ismerős... ez ugye... nem...

– De igen. Tom Denem – ismerte fel a fiatal halálfalót Piton. Tom és az *apja*... Hirtelen átsuhant az elméjén, hogy ez az a pillanat. Megölhetné mindkettőt. Megsemmisíthetné az időfolyamot, amelynek a végén... megölte Albus Dumbledore-t. Kitörölhetné a saját létezését az Időből. Sohasem születne meg... sohasem végezné számkivetett gyilkosként. *Ezt kellene tennem... Ez lenne a helyes döntés...* Ha egyedül lett volna, nem habozik. De vele volt Hermione Granger... és Piton tudta, hogy nem fogja megtenni. Nem *most*.

Hermione lehunyta a szemét. Tom Denem... a fiatal Tom... hát ezért volt olyan ismerős...

– Mit csinál itt? – súgta Pitonnak.

– Bajt, mi mást? – Piton a fogadó másik végében, jó távol Tom Denemtől, észrevette Dumbledore-t és McGalagonyt. Találkozott a pillantása Albuséval. Elindult felé. A fogadó többi vendége mintha megszűnt volna számára létezni. Oda sem figyelt rá, hogy Hermione követi-e. Albus tekintete mintha hipnotizálta volna.

– Nem hiszem, hogy bajt keverne... – rázta a fejét Hermione, aztán pillantása a másik fiúra vándorolt. Furcsa, szorító érzést érzett a mellkasában, ahogy őt nézte a kölyök...

Tobias ideges, futó mosolyt villantott a lányra, aki egyedül maradt az asztalnál. Valójában csak egy torz rándulás jelent meg a szája szegletében.

– Fel tudod fogni, hogy ki ez a lány?

– Nem érdekel, hogy ki ez a lotyó! – szorította még jobban Tobias csuklóját Tom. – Maradsz, vagy megöllek! – hangja most már erőteljesebben szólt.

Tobias újra leült, de a szemét nem vette le Hermione-ról, majd gúnyosan a barátjára mosolygott és a következő pillanatban a rúgókés belevágódott az asztallapba Tom keze mellett.

Hermione összehúzott szemekkel nézte a jelenetet.

Tobias kihúzta magát, miközben újra a lányt figyelte. Összecsukta a kést és a kabátujjába süllyesztette, majd hátradőlt és hintázni kezdett a székkal, miközben le nem vette a szemét a lányról. Nyik-nyek... nyik-nyek... recsegett a szék, mint egy ócska ágy, szeretkezés közben

Hermione most már rosszul volt a két fiútól. Nem tehetett róla, de a tudat, hogy Voldemort itt ül előtte, nem is messze... és az a másik kölyök... idegesítő volt... irritáló és zavaró, ahogy bámulta...

– Perselus... – ment a varázsló után. – Én felmegyek a szobába egy kicsit. – nézett rá kissé sápadtan.

– Azt jól teszed – felelte szórakozottan a varázsló. A terv lassan összeállt az agyában.

– Kicsit összeszedem magam. – leheletnyi csókot adott a férfi arcára.

– Jól van. A palcád legyen a kezed ügyében!

Tobias tekintete követte a lányt. Megnyalta a szája szélét majd beleremegett a gyomra, amikor felismerte, hogy Hermione egyedül indul felfelé.

Hermione még látta Tobias arckifejezését, amikor fellépett a lépcsőre. Szinte megijedt tőle. Mintha a féltékenység vegyült volna az elszántsággal... gyorsan elkapta a pillantását a fiúkról és felsietett a szobába.

– Megyek brunyálni – vetette oda Tomnak miközben felállt az asztaltól. Kezével titokban újra megtapogatta a zsebében rejtőző drótot és a vékony fém pálcát.

Tom rezzenéstelen arccal bólintott.

– De csak a mellékhelyiségbe menj. – sziszegte a fiúnak, majd a könyvébe mélyedt.

Tobias elindult a mosdó felé, majd az első oszlop mögött megállt egy pillanatra és visszapillantott. Tom nem nézett utána, és Tobias a lépcső felé surrant. Annyi neszt sem okozott, mint egy patkány.

Hermione sápadtan lépett be a szobába. Nem akarta elhinni, hogy Piton igazat beszélt.

– Még, hogy Tobias... itt... nem. Az a fekete hajú kölyök nem lehet Tobias!

Tobias a kulcslukon keresztül látta, ahogy a lány tesz-vesz a szobában, majd egy pillanatra Hermione eltűnt a szobából nyíló alkóvban. Tobiasban egyetlen pillanat alatt született meg az elhatározás. Tenyere a kilincsre csusszant... a zár hangtalanul engedett. Tobias elvigyorodott magában. A következő percben becsusszant az ajtó mellett álló hatalmas ruhásszekrénybe, mely egyik oldalon a fogadós elhunyt unokabátyjának ruháit rejtette. Tobias orrát facsarta a naftalin illat, de nem törődött vele. Az ajtót résnyire nyitotta és a visszatérő Hermione-t bámulta tátott szájjal. Lesöpörte magáról a lábszárán összegyűlt poloskákat és úgy helyezkedett, hogy minél többet lásson. Már egy csepp kétsége sem volt a felől, hogy ez a lány az, akiről álmódott. Minden mozdulata ismerős volt, testének minden előbukkanó hajlata, ahogy Hermione megszabadult a csuklyás köpenytől. Szinte fullasztó volt ez a nehéz gönc. Alatta szűk nadrág és apró felső volt csak. Ledobta a köpenyt az ágyra és leült rá egy hosszú percig. Sápadtan meredt maga elé. Felzaklatta az a két fiú lent és Perselus... még mindig nem az a Perselus volt, aki...

Némán a kezébe temette az arcát és amikor felnézett újra, pár perc múlva, szemei vörösek voltak.

Nagyot nyelt és újra bement a mosdóhelyiségbe. Levette a felsőjét és megmosta az arcát. Egyszer. Kétszer. Háromszor... a hideg víz kissé kijózanította.

Aztán levetett magáról minden ruhát és a törölközőt, amit előtte már megtisztított, maga köré csavarta, aztán fogta a ruhákat és kísértelt a szobába. Ledobta az ágyra a göncöket és járkálni kezdett.

Ő is tudta, hogy ha most megölnék azt a két kölyköt... akkor...

– Minden megváltozna... – mardosta a bűntudat, hogy Piton valószínűleg miatta nem tett és tesz semmit. Habár... nem tűnt úgy, mintha érdekelné már a lány.

Hermione megrántotta a vállát és kibuggyanó könnyeivel küszködve felkapta a ruhákat és a szekrény felé indult velük.

Tobias visszafojtott lélegzettel kuporodott le a kabátok közé, amikor a lány közeledett. A szekrényajtó nyílt, és Hermione mellei Tobias szemei előtt táncoltak. A fiú úgy érezte, hogy menten meghal. Az ágyéka majd felrobbant és nem kapott levegőt az izgalomtól. Keze öntudatlanul indult a lány felé és még mielőtt észrevette volna, mit tesz, lágyan megérintette Hermione csípőjét.

Hermione azonnal odakapott és undorodva lesöpörte magáról a „csótányt”. (: -D).

– Undorító ez a hely! – csattant fel és jól bevágta a köpenyt a szekrény aljára.

Tobias hangtalan vinnyogással zuhant a szekrény mélyére. Letaglózták az érzések és az

emlékek, amik belevágtak az érintés hatására. Érezte, ahogy kínozták és üldözték. A gyűlöletet és az undort, ami felé áradt. Belül pedig a mardosó vágyat és csillapíthatatlan éhséget a szeretet után. Ő volt és még sem ő. A nadrágja ragacsosan tapadt a testére és savanyú íz kúszott a torkába. Tobias öklendezni kezdett a lelkét gyöttrő fájdalomtól és az undortól.

A lány aztán tehetetlen dühvel és elkeseredéssel vágta a köpeny után az összes többi ruhadarabot. A nadrágot, a felsőt, a fehérneműjét...

Nem akarta ezeket viselni. *(heh-majd meztelenül szambázik vissza az Alapítás évébe... ugyanmá-belefér:-D-B)*

Soha többé.

Úgy csapta be az ajtót, hogy csaknem szétdőlt a rozoga szekrény és a mosdóhelyiség ajtaja is hangosan csattant mögötte, majd zubogva megindult a víz, hogy kissé tisztára mossa és helyrehozza Hermione Granger zaklatott, sok mindent megélt lelkét.

Tobias mozdulni sem mert, ahogy a rongyok ráhullottak. Azután csukódott a szekrényajtó és sötétség borult a fiúra. Felemelte a ruhát, és egy apró fehérnemű pottyant az ölébe. Tobias az orrához emelte és a lány illata átjárta az egész testét. Beletemette az arcát a lány ruháiba és hangtalanul zokogni kezdett. Maga sem tudta, mennyi ideig ült a sötét szekrényben, míg végül lassan magához tért. Mondatfoszlányok kúsztak a tudatába. „Tobias Piton, az *apám... Az ő gyerekét várod... Megkapott téged!*”

Megkapott téged.... Megkapott téged... dörömbölt a mondat Tobias agyában.

Hogyan lehetséges ez? Mikor? Hol? Miért nem emlékszik rá? Kicsoda ő valójában?

Az öregasszony a fészerben, amikor meglátogatta őket Tommal, sok mindent mesélt. Hihetetlen dolgokat múltról és jövőről. Tobias akkor kinevette. De most...

A fiú úgy érezte, szétröbban a feje. Az agya képtelen volt megbirkózni a Feketehajú szerzetes mondatával. A szerzetes, aki....

Tobias Piton fia.

Az ő fia?

Tobias szinte kirobbant a szekrényből. Nem érdekelt, hogy vannak-e a szobában vagy, hogy mi fog történni vele. Csak egy dolog érdekelt.

A férfinak meg kell halnia!

És ha rajta múlik, sosem fog megszületni.

Piton egyenesen Dumbledore asztalához lépett. Az idős varázsló azonnal megismerte.

– Perselus! A múltkor eltűnt, anélkül, hogy elköszönt volna!

– Bocsásson meg, Albus – biccentett Piton, majd pillantása találkozott McGalagonyéval. Egy megsemmisítő pillantást vetett Percy Weasley-re, aki láthatóan értetlenül nézett a varázslóra. „*Gyilkos és áldozat*” – suhant át az agyán. Érezte, valamit sürgősen tennie kellene, hogy ne történhessen meg az a szörnyűség. Talán megakadályozhatná... de nem jutott eszébe semmi, hogyan tehetné. Mielőtt bármit tehetett volna, Dumbledore Pitonhoz fordult:

– Bemutatom ifjú tanítványomat, Minerva McGalagonyt. Minerva, ez itt egy nagy varázsló a múltból. Vagy a jövőből? Piton professzor.

Piton láthatóan zavartan kezet szorított a fiatal nővel, majd pillantása visszatért az öregre.

– Professzor úr, amit el kell mondanom, nagyon bizalmas természetű...

Percynek semmi kedve nem volt hozzá, hogy a körözött gyilkos társaságában időzzön. Megragadta a tolószék kerekét, és a bárpult felé kormányozta. Talán a fogadósnak van egy bagolya. Értesíteni fogja Mordont, hogy itt van ez a közveszélyes gyilkos!

Piton oda sem figyelt a távozó Percyre.

Minerva egyikről a másikra nézett. Furcsán zavarban volt. A fekete hajú férfi nagyon hasonlított arra a gonosz arcú kamaszra, akit Tom Denem társaságában látott. Ám valahogy mégis... sokkal letisztultabbak voltak a vonásai. Határozottságot érzett minden mozdulatából.

– Jobb lesz, ha visszamegyek a kastélyba – mondta Minerva.

– Maradjon! – kérte Dumbledore.

Piton leült, szemben a Roxfort professzorával, kényszeredetten McGalagonyra nézett, majd újra Dumbledore-ra, és nagyon halkán szólalt meg:

– Dumbledore professzor! Tudomásom van róla, hogy ön csaknem húsz évvel ezelőtt Nicolas Flamel társaságában, miután elkártyázták a Roxfort éves költségvetését, elvégzett egy... illegális varázslatot.

– Maga auror? – McGalagony hangjából kételkedés érződött. – Azóta sok év eltelt. Akármit tett Dumbledore professzor, már régen elévült...

– Vannak bűnök, amelyek sohasem évülnek el – közölte szárazon Piton. – Albus, tudnom kell, mit tett pontosan.

– Nos valóban volt egy botlásom. – Dumbledore maga sem tudta, mivel veszi rá Piton, hogy elmondja, mi történt akkor. Mintha valami idegen tudat motoszkált volna az elméjében. – Néhány hónap múlva érkezett egy nagy összegű adomány. Azóta is abból finanszírozzuk a jó képességű, ám szerény anyagi háttérrel rendelkező boszorkányok és varázslók tanulmányait. Annyira hálás voltam az ismeretlen adományozónak, hogy elhatároztam: kivetek magamból minden sötét gondolatot. Előítéletet, gyanakvást, félelmet, gyűlöletet. Megszabadultam a sötét gondolataimtól...

– Megszabadult tőlük. Ám attól még azok a gondolatok továbbra is léteztek. Testet öltöttek... – Piton körülnézett, és pillantása egyenesen Tom Denem szemébe fúródta, aki immár leplezetlenül bámulta Dumbledore-t és a társait. Ugyanazt érezte és tette, mint számtalanszor már az árvaházban. Szipolyozni kezdte a tudatukat, de náluk nem ment olyan könnyen. Ellenállásba ütközött. Amikor a fekete hajú férfi odakapta a pillantását, Tomban fellobbant valami. Gyűlölet, megvetés, *félelem*... ami arra készítette, hogy nála duplán alkalmazza a szipolyozást...

Piton zsongást érzett az agyában. Gyorsan lezárta az elméjét. Elkapta a pillantását a kamaszról, kényszerítette magát, hogy újra Dumbledore-ra nézzen:

– A Roxfort alapító okiratában az áll, hogy a tanítványok keresik fel a mesterüket...

– Csakhogy én ezzel sohasem értettem egyet! – fakadt ki az igazgató. – Én magam kutattam fel azokat, akik sohasem lépték volna át a Roxfort kapuját, ha nem találom rájuk! Hiszen maga volt az eskető, Perselus! Minden szóra emlékszem: *„Fogadja-e, hogy felkutatja mindazokat, akik varázsképeséggel rendelkeznek, akár nemesek, akár félszerzetek, akár mugli származásúak, akár számkivetettek gyermekei, és felajánlja számukra, hogy képességeiket kibontakoztassák?”* Ezek a maga szavai voltak, Perselus!

Piton szája kiszáradt. Valóban ezeket a szavakat *mondta – akkor*. Ha nem így lett volna, Tom Denem sohasem tanulhatott volna a Roxfortban. És talán ő maga sem... Csakhogy... Határozottan emlékezett, hogy a Roxfort Történetében *nem ezek* a szavak szerepeltek... Valami megváltozott. Valami egészen más történt és történik folyamatosan... Grangerre lett volna szükséges. A kis boszorkány talán emlékszik az Alapító Okira, szó szerint. Talán *máshogy* emlékszik... Hirtelen felrémlett Piton előtt, hogy McGalagony szerint innen kellett volna visszamenni a kaszinóba. Ott kellett volna tájékoztatni Dumbledore-ral. Nem most... Tett még egy erőfeszítést.

– Professzor úr... Ön írt egy könyvet arról, hogyan szaporodnak a dementorok...

– Dementorok? Azok meg kicsodák? – pislogott értetlenül Dumbledore.

A kör bezárult.

Piton most értette meg. Ez egy alternatív múlt. Nem oda érkeztek, ahová indultak. Valami történt vagy történni fog... a távoli jövőben... vagy a messzi múltban... vagy *most*.

Körülnézett. Valami megváltozott. Észrevette, hogy az egyik gerenda lassan porladni kezdett.

Pontosan fölötte.

Tom kezei az asztal szélét markolták olyan erővel, hogy a nyakán kidagadtak az erek, szép arca eltorzult a nagy koncentrációban...

Dumbledore...

Gyűlöletes vén hülye... a Roxfort végzete... meg kell ölni és akkor...

Tom halálra készült sújtani Albus Dumbledore-t. A hatalmas mágust, aki kihúzta a nyomorból és a Paradicsomba vitte...

Piton az utolsó pillanatban pattant fel. Megmarkolta Dumbledore talárját a vállánál, és elrántotta onnan, mielőtt a lezuhanó gerenda agyonnyomta volna. McGalagonyt a pusztaszerencse mentette meg. A következő pillanatban azonban már mindkettőjük kezében pálca villant. Megindultak Tom Denem felé, aki szintén felpattant és villámló tekintettel meredt Pitonra. Pálcája már rég a kezében volt.

Albus Dumbledore ebben a pillanatban értette meg szörnyű tévedését. Sötét gondolatai testet öltöttek... Tom Denem képében. A fiatal fiú fenyegetően közeledett feléjük. Tom Denem, aki kivetett sötét gondolataiból fogant... A legnagyobb ellensége, akit ő maga tett azzá...

Tom vicsorogva röhögött.

– Maga szánalmas, vén majom! Miféle nyomorult talpnyalókkal védi magát?! – villant a szeme Albusra, majd Pitonra.

– Perselus... – kapaszkodott Dumbledore Piton talárjába. – Megmentette az életemet! A lekötöztetted vagyok! Tegyen valamit! Az életemmel tartozom magának!

– Hagyja ezt most! – lökte félre durván Piton. – Nem vagyunk biztonságban. Menjen vissza a Roxfortba!

Tom aztán a fiatal lányra nézett. Megfelelő célpont, amitől az öreg talán kikészül...

– Expelliarmus! – lendítette Minerva felé a pálcáját Tom.

McGalagony hátrította az átkot, de megingott a nagy erejű ütéstől.

Hermione épp végzett a fürdéssel, ami inkább a dühe kiadása volt. Varázsolta magának valami ruhát, belebújt, amikor lenről kiáltozást hallott. Haja alja vizes volt még, de azonnal a pálcája után kapott és kirohant a szobából. A lépcsőn állva látta, mi történik.

Tom felhördült és a következő célpontja Piton volt. Ráfogta a pálcáját...

Piton mereven tartotta maga elé a pálcáját. Most már az övében is ugyanannak a főnixnek a tolla volt. A varázslónak csak a szája széle mozgott, de nem ejtette ki hangosan az átkot. Tudta, a non-verbális átkok használatában Tom sohasem jelesekedett. A fénycsóvák összeakadtak.

– Nem én vagyok az ellenséged, *Voldemort!* – kiáltotta Piton.

Tom keze megrándult.

– Nekem mindenki az ellenségem! Pálcát rántasz rám, te átkozott... – sziszegte egy nagyerejű átkot küldött Pitonra.

Piton nem válaszolt. Könnyedén hátrította az újabb átkot, a következő pillanatban hihetetlen erővel zúdította Tomra mindazt a sötét tudást, amit az évek során elsajátított. Nem esett nehezére, hogy tudatcsápját Tom elméjébe fúrja, feltárja legtitkosabb vágyait, és visszazúdítsa a fiúra a saját gondolatait:

„Mester leszel! A legnagyobb hatalmú fekete mágus! Hatalmad lesz élők és holtak fölött! Milliók borulnak térdre előtted, Sötét Nagyúr!”

Tom megingott. Képek száguldottak át az agyán és nem tudta kivédeni őket.

– Mocskos aljadék... Te is előtttem csúszol majd... nemsokára... – vicsorgott Pitonra.

– Nem, Tom! Nagy úr leszel, de én sohasem foglak szolgálni! Tudásod és hatalmad véget ér, abban a pillanatban, amikor találkozol a végzetteddel... – Hangja hipnotikus zsongássá halkult. – Amikor újra találkoztok, az, akit ellenségednek tartasz, erősebb lesz nálad. Semmit sem tehetsz, hiszen már megtörtént. Már megtörtént! Ő lesz a bizonyíték arra, hogy minden szavam igaz! –

Piton hosszú ujjja Tobiasra szegeződött. Kíméletlenül sújtott le rá, ujjából villám lövellt elő. Csak egyetlen ember volt, akit még saját magánál is jobban megvetett: Tobias Pitont, a saját apját. Pillantását nem vette le Tomról. – *Amikor újra találkoztok... valamikor... a jövőben... pontosan annyi hatalmad lesz, mint neki!*

Piton elhelyezte az időzített átkot Tom elméjében. A legerősebb átkot, ami kioltja a varázsképeket.

Tom Tobiasra kapta a pillantását. Látta a kínját... hallotta Piton szavait... szinte megrészegült a rázúduló képektől.

Tobias

Tom Tobiaszt nézte.

– Ha megölsz, méssz utána... – köpte Pitonnak és pálcája megremegett.

Piton egykedvűen véget vetett a mugli fiú kínzásának és gúnyosan vigyorgott Tomra.

– Nem ölöm meg a kedvenc játékszeredet. Tobias a tied marad. Majd meglátod, mire jó... „*Azon a napon, amikor iszol a serlegből... utolér a végzeted!*” – De ezt Tom nem hallhatta, nem érzékelhette. Most még nem...

Tom felröhögött.

– Nekem nem lesz végzetem... mindent legyőzök! – ordította. Életében először ordított. Elvesztette a méltóságát. Lehullott az álarc.

– Veszíteni fogsz, Tom. Csak egyszer. Életedben egyetlen egyszer... – Piton hátrált egy lépést, fehéres ködfelhőt kavart. Meszorította Hermione kezét, és maga mellé rántotta.

Hermione időközben már Piton mögött állt. Feszülten figyelte a jelenetet, majd amikor a varázsló megszorította a kezét és maga mellé rántotta, pálcáját Tom-ra fogta, de aztán észrevette nem messze tőle Minerva McGalagonyt. Kihúzta ujjait Pitonéból és odament hozzá.

– Jól van...? – nézett rá kissé zavartan és felsegítette.

– Jól vagyok... – nézett a padlóról feltápáskodó Minerva a vele csaknem egykorúnak látszó, barna hajú lány szemébe. Furcsán ismerősnek tűnt. Ezután Dumbledore professzorhoz sietett.

– Menjünk innen, professzor úr! Ez nem a mi harcunk... úgy érzem.

Dumbledore szédelegve támaszkodott McGalagony karjaira, és a kijárat felé indultak. Hirtelen minden megvilágosodott előtte.

– Az én hibám. Az én szörnyű tévedésem...

Az omló gerendák egy kicsit sem ijesztették meg Tobiaszt. Jól tudta, ahol káosz van, ott mindig akad valami zsákmány. De most jobban érdekelte, hogy úgy tűnt a fekete férfi, segítők nélkül maradt. Szemvillanás alatt csúszott a nyitott bicska a tenyerébe. Tobias hirtelen lépett elő az oszlop mögül, ahol addig rejtőzködött és Piton felé hajította a kését.

Piton maga elé tartotta a kezét, és az elhajított kés egyetlen centiméterrel a csupasz tenyere előtt megállt a levegőben. Farkaszemet néztek. Piton tudta, kivel áll szemben.

Tobiaszt csak egy pillanatra állította meg a meglepetés. Időtlen gyűlölet bugyogott fel a lelkében és egy hang sikította az agyában – Öld meg! Öld meg!

A fiú Pitonra vetette magát, de még mielőtt kinyújtott karja elérte volna a férfi nyakát, ismeretlen erő ragadta meg.

– Ha megölsz, megszűnsz létezni, te ostoba *mugli* – sziszegte a fiú képébe a varázsló, majd egy non verbális átokkal a padlóra lökte. Fenyegetően állt meg fölötte.

– A lány... az enyém! – fröcsögte Tobias a földön fekvve. Körmei csikorogva a padlóba vájtak de nem mert felállni.

– Egyszer már megkaptad! – vetette oda foghegyről Piton, majd újabb villámmal sújtott le az *apjára*. – Nem volt elég?!

Tobias felordított a fájdalomtól. Az orrából vér szivárgott és könnyölgően nézett Hermione-ra.

„Ne hagyj el... mentsd meg a lelkem” A fiú szája hangtalanul formálta a szavakat. (őszintén elnézést kérek az ismétlésért, de ha film lenne, ezt csinálnám. Pocsék, hatásvadász film lenne. Vállalom. TG) *(nem is gáz– Tobiastól már megszoktuk egyébként is ;-)-B)*

Hermione érezte, hogy *ez már megtörtént.*

– Tobias... hát igaz... – suttogta lehunyt szemmel, majd megmarkolta Piton karját. *(jobb esetben a karját:D-B).*

– Ne öld meg. – szólalt meg rekedten és ránézett. – Nincs hatalma felettünk... ne öld meg, kedvesem...

– Nem ölöm meg. Nem *én* ölöm meg! – Piton a lány szemébe nézett. Szerette volna magához ölelni, megcsókolni, úgy, mint azelőtt... Ehelyett arcán átsuhant a gyűlölet és az undor kifejezése, amit Tobias iránt érzett. Maga sem tudta, hogy ebben a pillanatban mennyire hasonlít az *apjához. Aki a saját fia. Ugyanakkor Tom Denemé is... és Harry Potteré.* – Hercegnő! *Akármi történik, mardj Potterrel!*